PROVIDENCE PASSOVER JOURNAL

Issued in the interest of the Jewish Workers' Organizations in Palestine

Vol. VI. Providence, R. I.—1932 Price 10 Cents

The Builder of the Nation!

The Annual Celebration of the Third Seder
Sunday Evening, April 24, 1932
And the beginning of the Campaign for the Jewish Workers' Organizations in Palestine.

The TIRE that Taught THRIFT To MILLIONS!

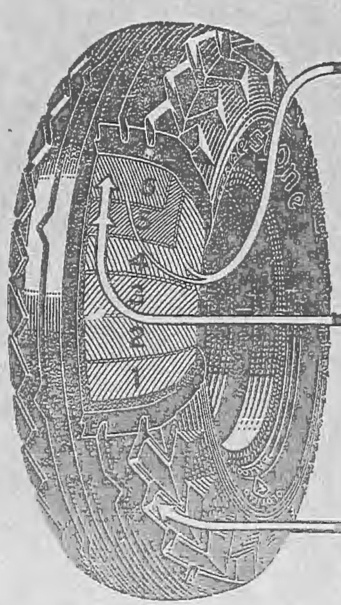

Extra Values

GUM-DIPPED CORDS

The Firestone patented Gum-Dipping process transforms the cotton cords into a strong, tough, sinewy unit. Liquid rubber penetrates every cord and coats every fiber, guarding against internal friction and heat, greatly increasing the strength of the cord body, and giving longer tire life.

TWO EXTRA CORD PLIES UNDER THE TREAD

This is a patented construction, and the two extra cord plies are so placed that you get 56% stronger bond between tread and cord body, and tests show 26% greater protection against punctures and blowouts. It sets a new standard for tire performance on high speed cars.

NON-SKID TREAD

Tough, live rubber specially compounded for long, slow wear. Scientifically designed non-skid gives greater traction and safe, quiet performance.

COMPARE • CONSTRUCTION • QUALITY • PRICE

4.40-21

$3.52 Each

WHEN BOUGHT IN PAIRS

Firestone
COURIER TYPE

SIZE	Our Cash Price Each	Special Brand Mail Order Tire Price Each	Our Cash Price Per Pair
4.40-21	$3.63	$3.63	$7.04
4.50-21	3.98	3.98	7.74
30x3½ Clin.	3.57	3.57	6.92

Firestone
SENTINEL TYPE

SIZE	Our Cash Price Each	Special Brand Mail Order Tire Price Each	Our Cash Price Per Pair
4.40-21	$3.95	$3.95	$7.66
4.50-21	4.37	4.37	8.46
4.75-20	5.20	5.20	10.08
5.00-19	5.39	5.39	10.46
5.25-21	6.63	6.63	12.86

Other Sizes Proportionately Low

Listen to the **"VOICE of FIRESTONE"** *every Monday Night over N. B. C. nationwide network*

Franklin Auto Supply Co.

184 BROAD STREET
PROVIDENCE, R. I.

DRIVE IN AND EQUIP YOUR CAR TODAY

פראווידענסער פסח בלאט

ארויסגעגעבן פון די

פועלי ציון. אידיש נאציאנאל ארבייטער פערבאנד

פרויען פיאנירען. יונגע פועלי ציון.

אלטער בוימאן, רעדאקטאר

Issued in the interest of the Jewish Workers' Organizations in Palestine

Providence Passover Journal Committee

A. Boyman
Chairman
Alter Boyman
Associate Chairman
Max Berman
Treasurer
Joseph Biller
Financial Secretary
Philip M. Phillips
Corresponding Secretary
Jerry Newman
Advertising Manager
Henry Burt
Assistant Advertising Manager
Mrs. K. Phillips

Poale Zion of Providence
H. Burt
M. Beeber
Joseph Biller
Charles Bressler
H. Chaet
H. Halpern
D. Newman
I. Resnick
H. Solinger

Branch 41, Jewish National Workers' Alliance
D. Belilove
Max Berman
David Bilow
H. Chucnin
Max Halpern
A. Korman
S. Lightman
M. Margulis
P. M. Phillips

Palestine Women Pioneer Club
Mrs. J. Biller
Mrs. H. S. Beck
Mrs. H. Chaet
Mrs. A. Einstein
Mrs. H. Halpern
Mrs. K. Phillips
Mrs. I. Resnick
Mrs. L. Smira
Mrs. S. Sherman
Mrs. H. Schleifer
Mrs. O. Zinn

The Beck Press, Providence, R. I.

For Still Greater Achievements

This month marks the opening of the ninth year of our activities in behalf of organized Jewish labor in Palestine. Eight years of effort now lie behind us,—years of uninterrupted and gradually expanding endeavor; years of unselfish, enthusiastic aid to proud and courageous pioneers who have covered themselves and their people with undying glory.

In the seven campaigns which the National Labor Committee has conducted within these years, we have raised close to nine hundred thousand dollars for the Jewish pioneers in Palestine.

What Our Funds Accomplished

We are not satisfied so long as our material and moral assistance is less than the need of our class and people. But we may take pride in our achievements thus far. The sums raised have done incalculable service in the high cause of Jewish Labor. They have made many things possible which would otherwise be sorely lacking. They have built labor homes and colonies, producers' and consumers' co-operatives, sanatoria, libraries, schools and training centers. They have provided our pioneers with tools and machinery, and all the things which go into the make-up of the rising Jewish Commonwealth in Palestine. Every year enhances the value of our contribution, deepens our joy in the constructive work our material aid makes possible. Every one of us who is doing his bit is truly a co-worker in the unparalleled redemption effort of a nation.

From the very beginning we felt that we had a duty to perform. Never was it a question with us of merely aiding our brethren in distress, of extending material succor to poor Jews. Philanthropy was not, and cannot be, the moving spirit of our labors for the heroic builders of a nation. It was, and it is, a matter of co-operating with the advanced posts of the Jewish Pioneers in Palestine to the extent of our ability. We are supplying the provisions to our own brothers and sisters who are fortunate to be in the front ranks of the great battle for social justice and national freedom. We consider it a great privilege to do the best we can. And we shall never rest satisfied so long as the work in Palestine needs our help.

The Growth of Our Campaign

It is gratifying to see how our army of willing hands is steadily growing. From a couple of hundred organizations, our ranks have widened to embrace now over eight hundred aiding organizations with nearly thirty thousand contributors throughout the length and breadth of the United States and Canada. Ours is now truly a mass activity, a movement of large dimensions.

Every element of Jewry in this country and every progressive man or woman may, and does, find a place in this movement. Outstanding personalities as Professor Einstein, Justice Brandeis, Nachum Sokolov, Leon Blum, Norman Thomas, and many others have expressed their admiration for the constructive achievements of the Histadruth. It is a real non-partisan movement whose sole and only aim is to give aid to the greatest constructive force which Jewish life has brought to the forefront in Palestine.

There is no room for opposition from any source or quarter. As a matter of fact, it is this non-partisan and constructive character of our activity which has broken down whatever resistance originally existed, and we may hope that the coming year will see still greater numbers in our ranks.

The Need of the Hour

For this is a time when our aid is most needed. Jewish labor in Palestine is fighting its battles against nature, ignorance, and malicious propaganda with a will and a determination which has no equal. Our moral and financial assistance is now of greater importance than ever. A great cause of social justice and true liberty is here involved, and the Jews of America are vitally interested in its ultimate triumph.

The duty of keeping up and developing the institutions of the Histadruth should not fall merely on those who are in Palestine. They have created their various institutions at the cost of frightful self-sacrifice for the sake of the entire Jewish people. They have a right to count on the loyal support of their fellow Jews all over the world.

At a time when all the forces of reaction are storming the citadels of human progress the world over; when sinister forces are rising against the Jews in so many countries, we must redouble our efforts to maintain, to strengthen and to enlarge the positions of our brethren in Palestine. Nothing deters them. Nothing shall deter us here.

Accomplishments of the Histadruth

By I. MEREMINSKI

Secretary Federation of Jewish Labor in Palestine

From twenty-four countries, spread far and wide over the globe, they have come to Eretz-Israel—these sons and daughters of the Jewish nation—to build their homeland by the labor of their own hands.

Palestine is not a country which promises the immigrant an easy road to success. Jewish youth finds a sunny country, a country near to his heart, but neglected and enslaved by generations of Turkish rule. To this country, far from the highroad of civilization, Jewish youth in their thousands are drawn, not by what has been discovered, but by what must be reclaimed. Here they come to be simple workers, ready to purify the waters which lie deep below the surface, to unearth the hidden resources, to wrench from the rocks their minerals and to make fertile her swamps and sand-dunes. Here they are building a modern agricultural and industrial system, paving highways, transforming sand-dunes into range fields of corn, and laying the foundation for a new order of things.

The Jewish Labor Movement of Palestine has been in existence for twenty-five years, but the Histadruth, that is the General Federation of Jewish Labor, which unites all workers, regardless of their political opinions, is only eleven years old. It was founded in December, 1920. Its structure and its principles have not been duplicated by any workers' organization in the world. It is the first organization in the history of the labor movement to engage in colonization work; to take on building contracts; to foster intensive immigration, and to embody in its work both socialist and national ideals.

The Histadruth has steadily grown in membership. Beginning with 4,470 members in 1920, it has increased as follows: 8,394 members in 1923, 10,085 in 1924, 15,275 in 1925, 16,628 in 1926, 22,538 in 1927, 24,378 in 1929; over 30,000 at beginning of 1931.

Young people in Poland who lived on the crumbs of their parents' table, the youth of Russia, Lithuania and Roumania, who sought to establish themselves in business and industry and fought for nationality and minority rights, Jewish sons and daughters of Czecho-Slovakia and Germany who would have joined various professions—all these the Histadruth has, within ten years, transformed into a working class. They were the cement for the pillars of this new structure—a "working Palestine."

The members of the Histadruth are found in every branch of work in the Moshavim (settlements); in the Kvuzoth (collectives); with the colonists, and in the cities. Three thousand four hundred and ninety-six members (some 6,000 including women and children) now, at the end of ten years, live in workers' settlements where the land belongs to the Jewish people, though the Jewish National Fund and the owner of the farm is the worker, who does his own work and hires no labor, either Jewish or non-Jewish.

According to these moral and social principles every family and every group receives only as much land as they can work by themselves to be self-supporting. Such are the economic and social foundations of the eleven Moshavim (individual settlements) and the twenty-four Kvuzoth (collectives). Those are the workers moulding new forms of life, where the "I" creates but where one's highest satisfaction lies in "our" growth, "our" victory over natural and man-made difficulties.

Living conditions in these settlements are, even now, far from normal. Settlements which have been in existence nine and ten years have not yet received their full agricultural equipment from the Foundation Funds or long term loans for house building. The majority are still living in wooden huts, but the progress of the work itself is a constant source of satisfaction to them.

After many years of effort the Histadruth has succeeded, particularly in the last five years, in building up in the plantation colonies a Jewish wage-earning class. In this field there is an unwillingness to employ the organized intelligent Jewish worker, when cheap Arab labor is easy to find in Palestine, or, if necessary, can be imported from neighboring countries. The needs of the Arab worker are very few, and with 10 or 12 piastres (2 to 2½ shillings) a day, he can manage even better than the Jewish worker earning 20 piastres (4 shillings). In spite of these obstacles, 7,783 organized Jewish workers are now employed in the old and new plantation colonies. While the Jewish worker wants this work, he cannot exist on 3½ or 4 shillings a day. Not to lower his standing of living to that of his competitor, he must receive assistance from the Histadruth. This has been done by the establishment of workers' credit institutions, by helping him settle on nearby land, the cultivation of which will supplement the family income, and by assisting him in his struggle for better working conditions and higher wages.

The trade union movement in Palestine has certain specific tasks to fulfil, not ordinarily associated with such movements elsewhere. Since the Histadruth is concerned above all that a large working population be concentrated in Eretz-Israel, work and immigration occupy an important place in its efforts. The gates of Eretz-Israel must always be open for the army of pioneers who stand ready to enter. This concern for further immigration is shared by the unions making up the Histadruth. If to receive new immigrants it is necessary to share one's work—having part-time employment—this has been done and is being done. That, to be sure, is no solution. The solution lies in the development of new enterprises, which the country needs but cannot be undertaken without financial means. But when means are lacking the Histadruth depends on its members for such reciprocal help.

Filled with the highest principles the Histadruth fights for Jewish national interests and for co-operation with the Arab people. The future of the Jewish national home is closely bound up with the lot of the local population, and with the raising of her economic status. The development of the land by Jewish workers serves as a model for the Arabs and lays the foundation for common endeavors and undertakings. The fight carried on by the Histadruth for an eight-hour day and against exploitation of women and children is as important for the Arab worker as it is for the Jew. The demand for a fair wage in public works, the organization of the railway and postal workers, the struggle for a just taxation system and democratic self-government in towns and villages, propaganda for the support of home industry, the establishment of joint clubs for Arab and Jewish workers, the teaching of Arabic to Hebrew workers and of Hebrew to Arab workers—these are among the fundamental purposes of the Jewish workers of Palestine.

The Histadruth has established a number of economic and financial institutions to develop and strengthen the initiative, responsibility and ability of the Jewish pioneer worker, to facilitate his access to new kinds of work, formerly not open to the Jewish worker, to provide him with training for new trades, and to assist him in his struggle for higher wages and better conditions of work. These purposes are fulfilled by unions, by a net of co-operatives in town and village, and by various financial institutions.

The most important financial institution of the Histadruth is the Workers' Bank, established in 1921, with a capital of £30,000, which at the end of nine years has increased to £83,000. In 1929 alone, business to the extent

of £1,161,757 was transacted. An analysis of this total would show how this bank has played an important part in all the financial and economic enterprises of the Histadruth, being in reality its central financial nerve.

Since the Workers' Bank has for its main purpose the financing of co-operative activities, it does not, as a rule, extend credit to individuals. To render assistance to the individual, a system of co-operative Workers' Saving and Loan Banks have been set up in various parts of the country. This institution, financed by the Workers' Bank and the Workers' Fund, receives small deposits from its clients and lends small amounts to its members.

The Palestine Workers' Fund, led in the last eight years chiefly by the American Geverkshaften campaigns, expended, from 1912 to 1930, about £246,000 on producers' and consumers' co-operatives, agricultural settlements, workers' suburban quarters, training farms and centers for agricultural and industrial women workers, facilities for the reception and placement of immigrant workers, assistance to the Chaluz movement in the Diaspora, the defense of Tel-Chai and Kfar Giladi, and assistance to various institutions doing cultural and educational work.

The Histadruth has made many attempts to organize the producers of the country and now has 42 producers' co-operatives with 705 workers in the following branches of work: transportation, metal work, furniture making, carpentry, sanitary and electrical installation, building materials and printing. These co-operatives involve a capital of £38,489.

The Consumers' Co-operative, Hamashbir, was re-organized last year. Originally it carried on an extensive business, with many branches throughout the country, for which the central office was responsible. Now no branch is established unless the local members feel the need of such and are ready to assume responsibility. Of this latter type there are ninety with a membership of 12,000. These new branch co-operatives receive all their supplies, agricultural and general, from the Central Mashbir. In order to place the Mashbir on a sound business basis, the Histadruth, Keren Hayesod and the local co-operatives have obligated themselves to raise £15,000 in the next few years. With this in view the Histadruth invested £700 in the Mashbir in 1930.

During the last three years a new important co-operative, known as Yachin, has grown up in Palestine. This co-operative takes on contracts for orange, grape-fruit and banana plantations as well as mixed farming from persons in the country and from many who live elsewhere and wish their plantations developed. Yachin is known in the country for its reliable and thorough work. This was recognized by Justice Brandeis when he donated to the Histadruth £3,060 for the enlargement of Yachin and the purchase of new machinery.

Important progress is being made by the *Tnuvah, a co-operative marketing association,* which serves as a distributing center for the products of 190 settlements. The fully modern dairy plants established by Tnuvah in Jerusalem, Tel-Aviv and Haifa are the first of their kind and serve as a model for the whole of the Middle East. Tnuvah receives from the settlement for local and export trade a variety of products such as dairy produce, vegetables, honey, eggs, grapes, grapefruits, almonds and the like. *It is well to remember, too, that all these products come from districts that but 10 years ago were malaria-ridden swamps or sand wastes.*

The three co-operatives, Yachin, Hamashbir and Tnuvah, have now formed connections with Co-operative Societies of Great Britain for the direct export of Palestinian oranges to their co-operative stores.

Workers' quarters have been built with the assistance of the Histadruth. Her special departments for this purpose investigates living and working conditions of workers, looks for mortgages for those ready to build workers' quarters or co-operative apartment houses. Such quarters have been built in various towns and several are now being planned.

A new financial institution, organized a year ago with the assistance of the Jewish National Workers' Alliance of America, is the Labor Insurance Co.—Hassneh. This company has a capital investment of £5,000 and £10,000 in workers' insurance.

All these financial and economic institutions serve the Jewish worker and newcomer, but they are more than workers' institutions, they are factors in the colonization and development of the whole country.

One of the finest examples of self-help and social vision in the country is the Kupat Cholim (Sick Fund). Without compulsory legislation, and with government interference more often than assistance, this co-operative has grown into an extremely important institution with 18,500 members who supply 64 per cent of her annual budget. Members' fees vary according to wages and entitle the whole family to medical advice and medicine. With a network of clinics, two convalescent homes (Arzah, near Jerusalem, Borochow, on Mt. Carmel), a fully-modern hospital in the Emek at Afuleh and a large staff of doctors and nurses, its influence is felt throughout the country in town, village and settlement. Buildings and equipment represent a capital investment of £44,318.

The cultural work of the Histadruth is carried on by the Vaadath Hatarbuth (Educational Committee) which sponsors a variety of activities as follows:

Forty kindergartens in towns, villages and settlements with 900 children; 21 elementary schools in labor settlements with 682 pupils; evening courses for juvenile and adult workers; workers' seminars in Tel-Aviv and Jerusalem; clubs for the juvenile workers' organization; excursions with special guides to points of historic interest; lectures on a variety of subjects in all parts of the country; a central circulating library at Tel-Aviv with 73,000 books which are sent to every point where workers are found, in their settlements or in their temporary shacks on the highway.

In the last few years the scout movement and the athletic organization, Hapoel, have made great strides under the leadership of the Educational Committee.

The strength of the workers' organization lies in her faith and vision. It is that which attracts the Jewish youth of the world, who wish to see the Jewish nation independent and free. That was shown in Palestine at the tenth anniversary of the Histadruth, and in Berlin in August, 1930, at the first Congress for a "Working Palestine," which represented 238,000 organized friends of the Histadruth the world over.

The Histadruth has taken upon itself a difficult mission, but Jewish youth and the nation at large are following her on this thorny path which is to lead to a healthier Jewish national life and to a finer and juster human society.

Jews in the Palestine Census

On 18th November, 1931, the census of the population 'alestine was taken by the Government, nine years after previous census in 1922. The intervening period was one considerable Jewish immigration into Palestine and ement, both urban and rural. The results of the new us enable us to gauge in figures the progress that has made, both in town and village on the part of the ish population. There is no doubt that the official, ished figures do not embrace the total number of Jews alestine, owing partly to many of them being abroad at time, others being overlooked, as is inevitable, and ly owing to the boycott of the census on the part of dreds, if not more. Substantially, however, the Govnent figures may be accepted as correct. During the nine s which have elapsed the number of Jews on the land v from 14,200 to 46,500, more than three-fold. The town ılation grew in the same period from 68,600 to 128,000, ost two-fold. Tel-Aviv, the all-Jewish city, expanded n 15,100 to 45,600 inhabitants. The Jews of Jerusalem eased from 34,000 to 51,400, followed by Haifa with nlarged Jewish community of 16,000 as compared with 0. In other urban centres the growth of Jewish settlet is not so great as in the three main towns.

In the rural sphere progress is not less marked.

While in 1922 only 18% of the Jewish population was griculture, today the proportion is 26%, that is more one-quarter of the Jews in Palestine are on the land, althy sociological phenomenon.

The proportion of Jews to the general population has undergone a radical change. While in 1922 the Jews e 12.8% of the settled population of the country (exling nomadic tribes), today they are 17.9%, almost 50% ease. The proportion of the Jewish agricultural comiity to the general agricultural population grew from to 8%, while the proportion of Jewish town dwellers to general urban population grew from 26% to 33%, so the Jews today constitute one-third of the town popuon—in Jerusalem 57%, in Jaffa with Tel-Aviv 54%, Haifa 32% and in Tiberias 61%.

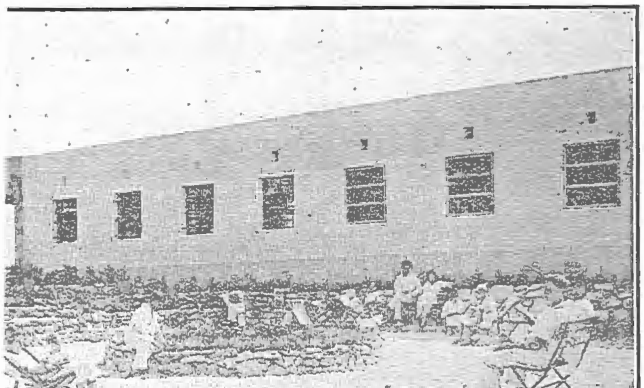

Anti-Semitism In America; Its Cause and Its Cure

By Harry S. Beck

The question of Anti-Semitism is being discussed among us Jews more than ever before. The pulpit, the press and the forum are preoccupying themselves with this burning question of the day. In the press and from the pulpit, the question of Anti-Semitism is being discussed by our professional writers and lecturers. The common man's opinion is seldom heard. In this article we shall endeavor to present Anti-Semitism from the common man's point of view.

There are three kinds of Anti-Semitism:

1. Organized Anti-Semitism which exists in most of the European countries today, where the governments and so-called patriotic societies are taking an active part in fostering it.

2. The pure and simple Anti-Semitism that is as old as the Jew himself, and follows him as closely as his shadow. This brand of Anti-Semitism had its origin from the Dark Ages, when the Jew was pictured by the Jesuits and monks as an accomplice of the devil and whenever the Christians were assailed by bad fortune, such as lack of rain, bad crops, an epidemic among the animals, etc., it was considered the fault of the Jew.

3. Theoretical Anti-Semitism, a product of the twentieth century, which originated in Germany.

In America today, we have remnants of the pure and simple Anti-Semitism in a modernized form, but nevertheless it is here. The reason for this is that the majority of the peoples come from the very countries where the Jesuits reigned, and just as these people brought with them their Bibles, so they also brought with them the prejudices that were taught to them for centuries. When the first Jew landed in this country, the Christian had this prefixed opinion of the Jew, which was later transmitted to the younger generation and is still being carried on today.

Now let us examine the so-called official Anti-Semitism in America. The government in the United States, city, state or federal, is not Anti-Semitic. A Jew can obtain justice in court, if his legal adviser is capable, as well as a non-Jew. The American government is based on equal rights for all, and there are no laws that exclude the Jew from enjoying equal rights with others. If the Jew is not given fair play, it is only in individual cases where the judge, jury or public official, are exercising their responsibilities for selfish purposes.

Theoretical Anti-Semitism went out of existence with the end of the Ford trial.

The Jew, in this country, is not hated because of that shameful lie, the crucification of Jesus, or on account of ritual "murder." He is hated because he is eager to take up the same professions, to attend the same colleges and universities, to join the same clubs, to be elected to the same offices which his Christian neighbors have monopolized for generations. They find the Jew a keen and capable competitor. The Irish immigrants, when they were in the minority in this country, were also looked upon in the same light by their neighbors as the Jew is today. The descendants of these Irish immigrants today look down upon those nationalities of more recent immigration.

What we wish to prove, is that we are at times substituting one term for another. What we are really suffering from today is not caused by the Anti-Semitism of the Dark Ages, but by antipathy, a more modern plague. It is painful—we feel humiliated—but in comparison with the Anti-Semitism that reigns today in Europe, we are one hundred percent better off than our brethren there.

But when some of our public men in their frenzy begin to denounce the American non-Jewish world for its Anti-Semitism, they at times are going too far. They pass resolutions that are often insulting to the Jews themselves. They cause an alarm over trivialities. We have leaders, who, when they speak before a Jewish audience, will treat Anti-Semitism in the same light as if we were in Poland or Roumania. They forget themselves, for, as mentioned previously, organized Anti-Semitism can not exist under our system of government. There are no organized Anti-Semitic organizations like the German Hitlerites, whose object is to deprive the Jew of his elementary rights as a citizen. As long as such societies are not formed, there is no cause for alarm. The antipathy to the Jews is a painful remnant of hate of generations past; it may last for generations to come. It is probably one of those diseases which is incurable, but at the same time does not spread very rapidly in this country. The ignorance of the masses, the malicious distribution of propaganda, and the jealousy of the so-called better classes, has helped to keep up the antipathy to Jews.

It would be no more than right to mention at least one of the many organizations where the Jew is treated on an equal basis, and that is the Labor Unions. To our knowledge we do not believe there has ever been any discrimination against the Jew in the labor ranks. Moreover, Samuel Gompers, a Jew, was the president of the A. F. of L. for over forty years.

For a cure: First, let us apply the old moral "Charity begins at home." Let our young American-Jewish youth, before they complain about Anti-Semitism, respect themselves—by that we mean they should judge the Jewish business man, professional man, labor leader and Jewish institutions in general, from the same standpoint as they would judge the non-Jew, or the non-Jewish institutions. There prevails, to our great sorrow, a tendency to belittle everything that is conducted by Jewish men or women. This trait in itself has a great deal to do with the spreading of Anti-Semitism, as it stands to reason if we ourselves are throwing mud in our own faces, it gives the Christian world a license to do the same and more. We want to be understood. We are not asking that we should hide any faults that some of our Jewish individuals may have, but the idea of prejudging that everything that is Jewish is inferior, must be uprooted.

We would suggest to our leaders, that when they are discussing this question, they be very cautious in their speech. Their statements should be accurate, in order to cause no false alarms, for our better-thinking neighbors will lend their ears only when we are able to present a genuine claim if injustice has been meted out to us.

We do not believe that we need any special organizations with paid secretaries to combat Anti-Semitism. We can depend on our more responsible leaders to watch out for this. Above all, we should look at the facts just as they are, and should not over-emphasize them.

As individuals, we should not deny our nationality. When a person hides his identity, he immediately becomes an object of suspicion and suspicion is the mother of Anti-Semitism. At the same time, we should not use our Jewishness for a political ladder. We have this type in our midst, to our great sorrow. They come to the political parties with so-called credentials from the Jewish voters and if they are elected, they become machine men of the party on whose ticket they were elected. We would advise these young aspirants of ours to join the rank and file of whichever party they choose and leave the Jewish voters alone. Let them try to be elected on their own merits. Let them be truthful. Their object, in getting into office, is not for the sole purpose of representing the Jewish voters, but to elevate themselves to a better career. So why should they be hypocritical?

It should not cause alarm if our young men and women who seek admittance to the colleges and universities, privately owned and subsidized by Christians, are not admitted as freely in these institutions as they think they ought to be. They must remember that we are still living in a very selfish world and if, out of sixty Jewish applicants only thirty are admitted to one particular college, these young men and women should be fully content and grateful to the various benevolent foundations for giving them this opportunity.

We would also advise our newly rich, for the sake of peace, to form their own golf, tennis, skating, and yacht clubs and, if necessary, fashionable hotels. If by chance one of them happens to be admitted to an exclusive club, he should not boast of it among his Jewish friends. Let him keep the secret to himself. To our Jewish press, we would advise that it reveal honestly the faults of the Jews, if they have any, and give credit to our Christian neighbors for their virtues; not to hammer in our minds day in and day out, the eternal cry, "Beware the wolf! the wolf!"

Our main and only hope is in our youth. To the Jewish and Christian youth, a better understanding is bound to come. We are living in a better world than that in which we lived twenty-five years ago, and it is the sacred duty of our schools, may they be Talmud Torahs, Temple, Sholom Aleichem, or of the Arbeiter Ring type, to acquaint our children with the true meaning of Anti-Semitism.

We must come to a better understanding with the religious teachers of the Christian world so that they also should endeavor, for the welfare of their youth, to uproot that Anti-Semitic feeling that is still lying dormant in some of the teachers' minds, if not in the minds of the children. Then, and not until then, shall we truthfully be able to say that we are doing our share to combat Anti-Semitism in the United States.

In summarizing, we want to state the following:

1. Organized, and theoretical Anti-Semitism, cannot and do not exist in this country.

2. A type of traditional Anti-Semitism, mainly due to envy at the success of the Jews, does exist.

3. This may be eradicated, not by vehement and extravagant attack by our press and leaders, but, first, by ceasing to deride among ourselves things Jewish, and second, by fostering better understanding between Jewish and Christian youth.

Jewish Life of the Small Town

By Meir Ben Hayim Dov

The problem of the Jew is almost the same in any American city. Yet it is a fascinating thing to explore the mind of the Jew and Jewess in a small midwestern city. To me, although not psychologically bent, it is of great interest to unravel those many threads which enter into the tangled fabric of their daily lives and labours. Problems there are numerous, however, I shall merely touch upon a few.

I think that the keynote of this whole paper can be termed "Hefkerus." It is true that in this great country of ours, Jewish life almost everywhere is a question of "Hefkerus," but especially is this true in the small city of the middle west.

One of the great problems of the Jew in a small city of the middle west is that of social prestige. Every man and woman is desirous of holding some particular rung in the ladder of society. In the larger cities, where the Jewish community is in numbers, there are diverse groups. And each individual finds himself more or less attached. In

the smaller city, however, where each Jew and Jewess is acquainted with the other, where they have grown up together and gone to the same schools, the problem is rather peculiar. Social prestige here, depends upon the wealth acquired either by your family or by your husband. And only those are welcome in your home who are within the limits of your pocketbook.

It is interesting to note that girls, who had been the dearest of friends in youth, who still meet and speak and find much in common, do not meet in each other's homes because of the different wealth status.

Some types of our social leaders are interesting. One of the Orthodox social giants is a former "Wasser Tregger" whose thunderous bellows have made him the president of the Schul. By great originality he has succeeded in combining, a curious Yiddish dialect with English slang, and the concoction is of rare tenor. The second, is a former Ballyhoo artist, whose circus days' rare adventures, and shady stories have paved his way through society.

These and similar types are the Jewish social leaders of the small cities.

Entertainment. In a city where the legitimate stage is lacking, where symphonies are infrequent, and concerts poorly attended, the leisure moments are given over to cards. From appearances they not only play bridge but talk it and dream it. No sooner is a home entered, then out flash the bridge tables, men turn to one room for Poker, women take out their fancy cigarette boxes, and the war is on. An incident stands out in my mind. A friend of ours, a well read, interesting woman, found herself in the company of a group of women, and when it was learned that she played no bridge, a chilled atmosphere was created. Realizing the ill feeling that was growing up against her, she in desperation begged them to play, while she acted the part of the "Dummy." After a few rounds she caught on to the knack of the game. At the end of the evening, she had won the prize, and her prestige had risen to tremendous heights.

I was particularly interested in watching some of these women at lectures. In the majority of cases they were noticeable by their absence. Especially any lecture that smacked with those "Socialistic ideas." But when they rarely did attend one of these lectures the comments following were somewhat as this. "Hasn't he developed the finest gestures?" "He certainly has it." A rabbi who spoke before a Jewish women's organization was termed and discussed as a "Real He-Man."

One of the organizations of importance in these smaller cities is the Hadassah. I was amazed to find how large were the numbers of Jewish women on the lists of the Hadassah. And doubly was I amazed to learn that more than three-quarters considered the Hadassah as the American Branch of the Jewish Red Cross. When one woman was asked was she a Zionist, she vehemently denied this. And another woman, one of the officers of the Hadassah, wanted to know why "our men do not join the Hadassah." I found that most of these women had been taken in by the statement that it was a charitable institution, the Jewish Red Cross; that it had nothing to do with Zionism. And likewise, that the statement, "The Women's Zionist Organization of America" had been taken off the stationery.

As I look about these midwestern Jewish cities I see there such shameful "Hefkerus"; such neglect. "Hefkerus" in the schools which have no supervision, "Hefkerus" in the Social and Charitable institutions, "Hefkerus" in the whole Jewish life which muddles along, without aim and purpose, and plan. And these are the builders of our future Jewish generation. These are the men and women upon whom we must place our hopes for Jewish existence.

Passover

זמן חרותנו

By Morris W. Shoham

The chief significance of the Feast of Passover is derived from the special historical event it commemorates. It is the commemoration of the great deliverance which transformed a horde of slaves into a people. It is, then, Israel's birthday as a nation.

No other holiday brings the Jew into such close touch with his people's past. He is one, for the moment, with his ransomed fathers; he shares with them the proud consciousness of the free, the dignified sense of nationality that was beginning to stir in their hearts. He shares their glowing hopes for the Pesach Latid.

Passover is also known as the holiday of spring, the time when nature itself inspires one with renewed hope and a brighter outlook on the future.

This is the time of "Shir Hashirim," song of songs. The "Hashata Hacha, L'shanah habah b'arah d'Israel bnei chorin" is not a mere phrase to the true sons of Israel and to the builders of the land of Israel. When they say it, they have the earnest hope and desire to be able to join those noble sons and daughters who are engaged in the fields and orchards of Judea, Shomron and the Gallil, who came to Palestine to redeem and be redeemed.

When we consider the three pilgrim holidays, Pesach, Shavuoth and Succoth and their close association with agriculture we realize that Israel was once a people who lived by tilling the soil, and that the commercial character which so largely distinguishes us at the present is not inborn, but is the result of unkindly conditions in which we have been compelled to live for so many years.

The Jewish ideal of earthly blessedness is pictured in the Bible by every Jew dwelling "under his vine and fig tree."

The Passover should set us thinking of the possibility of restoring this happy condition and of returning to the wholesome pursuits, to a considerable extent, to which we devoted ourselves in olden times.

In these trying days, when the social order of the world seems on the verge of collapse, it is wise to recall the words of the Rabbis who said, "A landless man is no man at all. H'shamaim shamaim l'Adonai v'haaretz natan l'vnei adam. . . ."

In ancient times the Israelites journeyed to Jerusalem on the Feast of Passover. Many of our brethren today make that pilgrimage to Palestine. They have the privilege of observing with their own eyes the rebirth of our nation in the land of our fathers.

We, the less fortunate ones, who cannot share this joy with our builders in Palestine, must nevertheless realize that a burden of 16,000,000 Jews cannot be laid upon the shoulders of 200,000.

The message of Passover is: "In every generation it is for the Jew to consider himself as going forth from Egypt." Share the Jewish past.

The message of Chag Haaviv (the holiday of spring) is: "Every Jew must cherish the hope for our national future."

It is a work which must be shared by every Jewish individual in order that we may see in our days Palestine rebuilt and our ideals realized.

BUSINESS GROWING
INCREASED STAFF
LARGER QUARTERS NEEDED

So

We are now at

58 Weybosset Street
Old Colony House

Same Telephones
GAspee 6077 - 6078

ROBERT G. HOLT AND ASSOCIATES
FIRE, MARINE AND CASUALTY
INSURANCE
FIDELITY AND SURETY BONDS
15 EXCHANGE ST. PROVIDENCE

J. J. Tyrrell Co.

OIL BURNING AND COMBUSTION ENGINEERS

195 NORTH MAIN STREET PROVIDENCE, R. I.

Phone DExter 5420

COMPLETE HEATING EQUIPMENT

The Last Word in Automatic Oil Heating for Homes, Apartment Houses, Institutions and Business Buildings

A Few Recent Installations

HENRY HASSENFELD
142 Emeline Street

MRS. IDA FAIN
126 Woodbine Street

MORRIS FOSTER
16 Kipling Street

HARRY C. FOSTER
53 Berwick Street
Cranston Road

HYMAN FEINSTEIN
104 Olney Street

B. F. ROSEN
63 Halsey Street

MAX WUNSCH
Medway Manor

HASSENFELD BROS.
861 Broad Street

HENRY BURT
550 Wayland Avenue

ALEX WEINER
121 Hazard Avenue

LESTER EMERS
144 Woodbine Street

EMERS & COHEN
7 Wayland Square

IRVING FAIN
70 Vassar Avenue

JONAS GOLDENBERG
Morris Avenue

VINCENT SORENTINO
Elmgrove Avenue

J. FELDER
74 Eaton Street

Out of a Tangle of Claims and Promises
One Fact Stands Out . . .

Most Pawtucket People Buy Their
Fuel Oil and Gasoline

from

GILBANE

After All —
Service and Quality Are All That Count

F. GILBANE, INC.

321 West Avenue
171 Pawtucket Avenue
767 Broadway

Servicing all makes of oil burners

TURKS HEAD COAL COMPANY

We deem it a distinct privilege to have been selected by the Sisterhood of Temple Emanu-El to exhibit

BLUE COAL
and the
ELECTRIC FURNACE MAN
at the
Providence Jewish Food Show
Held in March

BLUE COAL, mined from the richest veins of the Northern Pennsylvania anthracite district, is a carefully selected fuel, which our customers consider the finest coal they have ever used.

To insure your receipt of a uniform product throughout the year—for your protection and ours—our coal is trademarked (colored) blue.

We also sell other American and foreign coals, and Providence Gas Company's domestic coke.

Our Customers Are
Our Best Advertisement

48 CUSTOM HOUSE STREET
42 WEYBOSSET STREET

Telephones: GAspee 4660 - 4661 - 4692

טורקס העד קאָעל קאמפאני

אונזערע קויהלען וועלכע טראָגען דעם טרייד מארק „בלו קאָול" איז דאָס בעסטע וואָס עס איז דאָ אין מארקעט.

מיר האָבען געהאט די פריווילעגיע אויף דער פור אויסשטעלונג פון טעמפעל עמאנועל סיסטערהוד צו דעמאָנסטרירען דעם עלעקטריק פארנעס מען.

אויב איר ווילט א יוניפאָרם פראָדוקט דאן אָרדערט אייערע קויהלען פון אונז.

אונזערע קאָסטאָמערס זיינען אונזערע בעסטע אדווערטייזערס.

48 קאָסטום הויז סט. 42 וועאיבאסעט סט.

טעלעפאָנס:
געספיע 4660, 1661 און 4662

LOW SPRING PRICES

GOODYEAR
Means Good Wear

TIRES

PREST-O-LITE BATTERIES

GASPEE TIRE CO.

241 BROAD STREET, Cor. Spring Street
PROVIDENCE, R. I.

19 DEXTER STREET, PAWTUCKET
RAILROAD STREET, Cor. James., WOONSOCKET

Open Evenings

H. P. HOOD & SONS
MILK
ESTABLISHED 1846

The Sign of Safety

HOOD'S KOSHER MILK

FOR PASSOVER

carries the

HOOD'S MILK SEAL

with the certificate of

RABBI H. D. BACHRACH

of Providence

H. P. HOOD & SONS

Dairy Experts

הודס מילך איז כשר לפסח

זייט זיכער אז אייער באטעל מילך האט דעם כשרן
זיגעל מיט דעם הכשר פון

הרב ר׳ חיים דוד בכרך

H. P. HOOD & SONS

דעירי עקספערטס

Keystone State Oil Company

FURNACE OILS AND RANGE OILS

FOR EVERY MAKE OF BURNER

Keystone Motor Gasoline

Kerosene

100% Pennsylvania Motor Oils — Greases

R. I. Distributors

QUAKER STATE
TRADE MARK
OILS AND GREASES

Filling Station at Memorial Square

(Formerly Post Office Square)

OFFICE AND PLANT — 140 INDIA STREET

DExter 0230

Union Charcoal Company

Dealers in All Sizes

ANTHRACITE COALS

Scranton, Jeddo Lehigh, Reading, Lehigh and Wilkesbarre

Lykens Valley Franklin, Franklin Briquets

New River and Pocahontas Bituminous

Providence Domestic Coke — Hardwood Charcoal

Bag Coal and Wood

OFFICE AND PLANT — 140 INDIA STREET

DExter 4940

NEW LOW FUEL PRICES

Your heating cost will be the lowest in ten years if you place your order with us now for your next winter's fuel requirements.
New prices in effect now as follows:

Anthracite

Egg Coal, per ton	$14.25
Stove Coal, per ton	14.50
Chestnut Coal, per ton	14.25
Pea Coal, per ton	12.75
Buckwheat Coal, per ton	10.25
Providence Domestic Coke, All Sizes	11.95
Minute Man Briquets, Per Ton	11.25

OUR PLAN

Order now your entire winter's requirements. Fill your bins during the summer months. Have balance delivered as you need it during the winter months at ABOVE LOW PRICES. Join our hundreds of satisfied customers.

NATIONAL COAL COMPANY

193 SOUTH WATER STREET Phone GAspee 9011

Also on Sale by Our Branches

Lakewood Hay, Grain & Coal Co.

LAKEWOOD, R. I. Phone BRoad 2806

Robert Forsyth & Son Co.

WEST WARWICK, R. I. Phone Valley 790

AUTOCRAT COFFEE

The Good Morning Cup

J. FINEMAN, Inc.

406 NORTH MAIN STREET

For Over a Quarter of a Century Serving the Jewish People of Providence

FRESH MEATS AND POULTRY

DAILY DELIVERY
TO ALL PARTS OF CITY

ווען מע טראַכט, דערטראַכט מען זיך.

האָט איר זיך ווען עס איז פאַרטראַכט, מיין ליעבע באַלעבאָסטע, אַז דער וואוילזיין פון דער גאַנצער מענשהייט הייגנט אָפּ אָן אייך? איר זייט די יעניגע וואָס קענט אונז דערציהען פאַר געזונטע און שטאַרקע מענטשען. איר פרעגט, מיט וואָס? פראָסט און פשוט, עס געווענט זיך מיט וואָס פאַר אַ שפּייז איר ערנערט אונז.

צום ביישפּיל — מאַכט איר ברויט, קיכלעך, אָדער קייק פון קינג אַרטור מעהל, וואָס איז נאַטירליך וויים (קיינמאָל ניט געפאַרבט), איז די געבעקס גוטע, נאַרהאַפטע — געשמאַק צום עסען, און געזונד פאַר'ן קערפער. און ווער שמועסט נאָך אַביסעל קינג אַרטור קאַווע צו טרינקען מיט די געבעקס, איז באמת אַ פאַרגעניגען, אפילו אין דער וואָכען מוז מען זיך פיהלען יומטוב'דיק.

King Arthur Flour

PHONE PERRY 3462
Est. 1879

Proulx Bakery

50 HEDLEY AVENUE
Central Falls, R. I.

SPEEDWAY

GARAGE, Inc.
Abe Goldstein, Mgr.

24 HOUR SERVICE

STORAGE REPAIRING
WASHING GASOLINE
GREASING OILS

19 ORMSBEE AVENUE 24 CHARLES STREET

Compliments of

M. WINER COMPANY

Chain Creamery Stores

BRoad 9300 BRoad 9301

CITY COAL CO., Inc.

"Good Coal Makes Warm Friends"

A. S. GALKIN, *President*
JACK LEVITT, *Treasurer*

JOSEPH GOLDENTHAL
Distributor of
WHOLESALE DELICATESSEN
in Providence, R. I.

mpliments of
SMITH-HOLDEN
DENTAL SUPPLY CO.
idgeport Providence Hartford

STANDARD PAPER COMPANY, Inc.
Wholesale Dealers in Paper, Paper Bags, Twine and General Merchandise
CASH AND CARRY
6 Randall Street Dexter 7185

UNITED PRODUCE CO.
FRUIT AND VEGETABLES
2-14 Produce Building Providence, R. I.

Compliments of
KORB BAKING COMPANY
CAKES FOR WEDDINGS
AND ALL OTHER OCCASIONS

LARRY LORENZ BEAUTY SALON
AND ASSOCIATES
Arthur Lorenz - Ernie Lorenz - Miss Landry - Miss Beasley
Miss Catino - Mrs. Ryden - Miss Wilson
Suite 406-407 Industrial Trust Bldg. DExter 1171

Tel. DExter 5872 "Satisfaction Guaranteed"
MODERN ENAMELING CO.
Stencil Spraying in Soft Enamel or Lacquer on All Metals — Hard-Enameling on Gold, Silver, Cloissone and Brass
220 Eddy Street Providence, R. I.

Compliments of
MORRIS PERLOW
WHOLESALE PRODUCE CO.
9 Duncan Avenue Providence, R. I.

Compliments of
NATHAN DAVIS
BUTTER — CHEESE — SMOKED FISH
339 North Main Street

Compliments of
A FRIEND OF MRS. ZINN

JULIUS ROSENBERG
WHOLESALE BANANAS
42½ PRODUCE BUILDING

Compliments of
JOSEPH ENGLE

Compliments of

Dr. N. B.

Compliments of

JOSEPH B. WEBBER, M.D.

Compliments of

DR. I. MANDELL

572 Smith Street

Compliments of

DR. B. FEINBERG

Compliments of

Dr. P. Kramer

ANDREW L. JACKSON, D.D.S.

SURGEON-DENTIST

X-Ray Service

41 Camp Street Telephone ANgell 5174

Compliments of

DR. BENJAMIN ROUSLIN

SURGEON DENTIST

427 Caesar Misch Building Providence, R. I.

Compliments of

Two Friends

Compliments of

A Friend — W. B.

Compliments of

Charles Ehrlich

Compliments of

J. KOTLER

Compliments of

HIGH GRADE BAKERY

GETZEL ZAIDMAN

ouse Painting — Decorating — Paper Hanging

Exterior and Interior Work

22 Mulberry Street Providence, R. I.

ompliments of

CROWN HARD ENAMELING CO.

40 Chestnut Street Providence, R. I.

JOSHUA BELL

ATTORNEY AND COUNSELLOR AT LAW

17 Turks Head Building Providence, R. I.

Compliments of

MR. AND MRS.
MORRIS FOWLER

Pl. 9015 Pl. 8300

We Serve Fro-Joy Ice Cream

REUTER SPA

We Serve Light Lunches — Soda and Candies
Also Jewish Papers and Tickets for Jewish Shows

244 Prairie Avenue Providence, R. I.

PHILIP GLANZMAN & CO.

Wholesalers and Distributors

PAPER - BAGS - TWINE - ETC.
TOYS - JUVENILE FURNITURE

48 CHARLES STREET PROVIDENCE, R. I.
Telephone DExter 6889-6890

Compliments of

STRAND CLOTHING CO.

Ready to Wear Men's and Young Men's Snappy Clothes
68 Richmond Street, Corner Pine
Providence, R. I.

Wishing you all a merry time at the

THIRD SEDER

and extending to the ladies a cordial invitation to visit our showrooms, when in need of a new spring or summer coat, where you can be assured of exquisite materials and superb workmanship

CAMEO CLOAK MFG. CO.

340 WEYBOSSET STREET
Corner of Weybosset, Empire and Broad Streets

Telephone DExter 5764

AMERICAN UPHOLSTERY COMPANY

Manufacturers of

DISTINCTIVE UPHOLSTERED FURNITURE

136 HOSPITAL STREET

B. HYMAN & SONS, Inc.

INSURANCE

702 Grosvenor Building — Providence, R. I.

GAspee 9648

Compliments of

ABRAMS THE BUTCHER

Fall River — Providence — New Bedford

GORALNIK HAT COMPANY

Manufacturers of

HATS AND CAPS

8 Richmond Street — Providence, R. I.

Compliments of

EASTERN WHOLESALE GROCERY COMPANY

South Main Street

Compliments of

R. I. SHELL FISH CO.

Compliments of

Cohen's Delicatessen and Kosher Lunch Room

416 North Main Street — PLantations 9818

Compliments of

MR. AND MRS. I. RESNICK

Compliments of

DORIS CORSET SHOP

Compliments of

KESSLER'S FILLING STATION

Orms, Corner Davis Street

Compliments of

ARTHUR EINSTEIN

Compliments of

NATHAN DWARES

A. GOLDBERG

UNITED STATES BOTTLING COMPANY

Makers and Distributors of the famous

Hy-Peak and Red-Fox Beverages

142 LIVINGSTON STREET
DExter 4024

ECLIPSE FOOD PRODUCTS CORP.
PROVIDENCE, R. I.

Manufacturers and Distributors

Flavoring Extracts, Tasti-Mallow, Cane and Maple Syrup

Complete Car Painted in Vitralite Enamel..................$25
In Lacquer Spray, $35 Up
TOUCH-UP SPECIALS

Fenders, Aprons, Lower Blackwork Painted ....$12 Up
Wheels Painted and Striped, Each.................................$2
Top of Hood Painted—Color to Match $5

FENDERS STRAIGHTENED
As Low As 50c Not Over $3
ESTIMATES ON REBUILDING WRECKS

AMERICAN RADIATOR & BODY CO.

Body Dents Removed — Welding, Etc.

216 ABORN STREET GAspee 9837

Drink and Enjoy . . .

SHILOH CLUB BEVERAGES
The Taste Tells The Tale
Its Superior Quality Will Appeal to You

SHILOH BOTTLING CO., Inc.
Providence, Rhode Island

Makers of
La Salle Ginger Ale

Compliments of

CAPITOL WHOLESALE GROCERY CO.

Home Circle Stores
PROVIDENCE, R. I.

Compliments of

F. A. CROSSLEY

Compliments of

LOUIS DIVINSKY
Wholesale Delicatessen
GLENHAM STREET

Compliments of

JOSEPH KESSLER
Dairy and Delicatessen Products

323 NORTH MAIN STREET
DExter 1482

WHITING MILK COMPANIES

Telephone GAspee 5363

We Are Prepared to Deliver

Kosher Milk for Passover

We Specialize in
GRADE A AND GRADE B MILK
Also Cream and Kosher Sweet Butter

ווייטינג מילך קאמפאניעס

מאכט בעקאנט צו אלע פראווידענסער אידען
אז אונזער מילך איז

כשר לפסח

און טראגט דעם הכשר פון
א רב

HY DIWINSKY

Delicatessen - Caterer

Passover Orders Filled in Advance

789 Hope Street — Providence, R. I.

Compliments of

LIBERTY PRINTING COMPANY

Isidore M. Zaidman, Prop.

272 North Main Street — Tel. DExter 5560

A FRIEND

CAPITAL OIL CO., INC.

Furnishes Furnace and Fuel Oil
Gasoline and Motor Oil
Electrol Automatic Oil Burners

DEXTER ROAD
EAST PROVIDENCE, R. I.

Better be safe than sorry —

BROADWAY BRAKE SERVICE

100 BROADWAY

DAVID BELILOVE — *Proprietor*

Will take care of your brakes at 1/3 of regular prices

Compliments of

WILLIAM G. RICH

PROVIDENCE, R. I.

Compliments of

C. W. GRANT

50½ DANIEL AVENUE
BRoad 8307-W

Milk and Cream

Kosher milk, bottled under supervision of a Rabbi, delivered anywhere in Providence, R. I.

Compliments of

Washington Laundry

John Alden Brand

"It Speaks for Itself"

FIRST QUALITY CANNED FRUITS AND VEGETABLES

Let Your Next Canned Food Order be John Alden

DISTRIBUTORS
STANDARD GROCERY COMPANY

NORTH END MEAT & POULTRY MARKET
Mittleman & Friedman, Proprietors
266 Chalkstone Avenue

WEST END LIVE POULTRY CO.
C. Lombardi, Prop.
Chickens Dressed Free While You Wait
47 Arthur Avenue Providence, R. I.

BUCKLIN PARK LAUNDRY SERVICE
J. Hanrahan, Prop.
Office, 54 Plymouth Street Tel. BRoad 0562
Connected with Mayflower Laundry

Compliments of

SIEGAL KOSHER MEAT MARKET
746 Hope Street

. . . To Our Advertisers . . .

who have so generously contributed to the success
of the Journal
the committee expresses its deepest gratitude
and appreciation

The readers are requested to peruse the advertising pages in order to acquaint themselves with the concerns advertising in this book

H. BECK & COMPANY

Printers - Publishers

ALLIED PRINTING TRADES UNION LABEL COUNCIL PROVIDENCE

128 NORTH MAIN STREET, PROVIDENCE

Telephone DExter 8282

Compliments of

Bennett Chevrolet Company

H. L. BENNETT, *President*

776 ELMWOOD AVENUE

Compliments of

R. I. Wholesale Grocery Co.

Compliments of

NEW YORK BAKERY

Don't Forget the Place

Adler's Hardware & Paint Company

Lowest Price — Highest Quality

198 Prairie Avenue Telephone DExter 8135

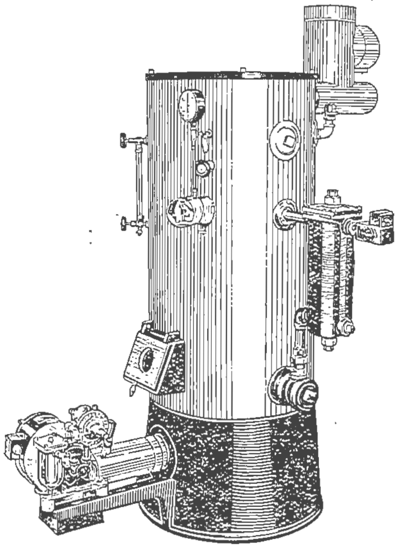

A Few Features of the York Unit

SPECIALLY DESIGNED. The York boiler burner combination is a specially designed unit. Into the boiler has been built the basic requirements for efficient and reliable oil burning. Namely, large combustion space, ample heat absorbing surface and strength. It has been designed to work best with the York burner.

LOW OPERATING COST. 30% less fuel is used than with burners installed in furnaces designed for coal.

It is neat in appearance; extremely quiet in operation; dependable—practically no service calls. Highly efficient and therefore very economical on oil and priced frequently less than the cost of an equally efficient boiler alone.

DOMESTIC HOT WATER. The York unit may be had with a domestic Hot Water Heater, supplying plentiful hot water for domestic purposes the year round.

Sold by

HIRAM G. ROOT COMPANY

378 ELMWOOD AVENUE PROVIDENCE, R. I.

Why complicate your insurance problems?

Rarely nowadays will you find a busy executive or individual poring over insurance policies, received from half a dozen sources. Instead, one picks out an insurance house, the reliability of which is unquestioned, and looks to it for a solution of problems of this kind.

To get in touch with this kind of time-and-worry-saving service, call GAspee 7771, and you will be connected with an insurance counsellor who has unlimited facilities at his command.

HAROLD HOLT & CO.

INSURANCE

171 Westminster St. *Providence, R. I.*

The Sensation of 1932 . . .

ROCKNE SIX

A Studebaker Product

"65" Model . . . . $698.00 Delivered
"75" Model . . . . $856.00 Delivered

H. W. TYAS COMPANY

235 BROAD STREET PROVIDENCE, R. I.

STUDEBAKER DEALERS FOR 13 YEARS

We have lost our Mrs. Feinberg, the finest type of Jewish mother, not only to her own family, but also to every poor and needy family in our community.

She will always be remembered by those with whom she worked and for whom she worked.

NATIONAL LABOR COMMITTEE FOR
JEWISH WORKERS OF PALESTINE

WOMEN'S PIONEER CLUB OF PROVIDENCE

דער אידישער קעמפּער

דער אָרגאַן פון אונזער פּאַרטיי

„דער אידישער קעמפּער“ וועט זיין אַ קאַמפּס־צייטונג פאַר׳ן ארבעטער ציוניזם, פאַר אידישער קולטור, פאַר אמעריקאַנער אידישנאַציאָנאַלע און ארבעטער אויפגאַבען, פאַר דעם סאָציאַליזם און אידישער ארבעטער יוניאָן באַוועגונג.

„דער אידישער קעמפּער“ וועט האָבען אַן אינטערעסאַנטע אָפּטיילונג פון ארץ ישראל, וועט געבן באַלייכטונגען איבער׳ן אידישן און ארבעטער לעבן אין מערב איירָאָפּע, אין רוסלאַנד, אין אמעריקא.

„דער אידישער קעמפּער“ וועט זיין אַ צייטונג, געווידמעט צו אַ ריי קולטורעלע און עקאָנאָמישע פּראָבלעמען אונזערע אין אמעריקא און וועט אָפּשפּיגלען אין זיך די וויכטיגסטע אקטיוויטעטען פון אלע צווייגען פון דער ציוניסטיש־סאָציאַליסטישער באַוועגונג אין אמעריקא, פון אונזער שול־וועזען און אַזוי ווייטער.

„דער אידישער קעמפּער“ איז די טריבונע פון דער פאַראייניגטער פּאַרטיי פּועלי ציון־צעירי ציון, אָבער וועט אויך זיין דער אָרגאַן פון אידיש נאַציאָנאַלן ארבעטער פאַרבאַנד, פרויען פּיאָנערן אָרגאַניזאַציע און די טוער און פריינט פאַר דאָס ארבעטענדע ארץ ישראל.

„דער אידישער קעמפּער“ וועט זיין אַ פּאַרטיי אָרגאַן. ער וועט אָבער זיין דער אָרגאַן פון אַ פּאַרטיי, וואָס באַטראַכט אירע פּראָבלעמען אלס ברייטע פאָלקס־פּראָבלעמען און וואָס שטרעבט צו דערהויבען זייער באַהאַנדלונג צו אַזאַ מדרגה פון ערנסט און געשמאַק, אַז זיי זאָלען ווערען אינטערעסאַנט און אָנרעגענד פאַר יעדען דענקענדען אידען.

דער נאַציאָנאַל פאָנד

דער נאַציאָנאַל פאָנד איז תמיד געווען דער פאָנד פון די מאַסען. קיין גרויסע ביישטייערונגען (מיט אַן אויסנאַמע פון אַ פּאָר צענדליג), קיין גאָר גרויסע קאַמפּיינס האָט ער קיינמאָל ניט געהאַט. ניינציג פּראָצענט פון די געשאַפענע געלדער זענען פון ניקעלס און פּעניס. דארום דאַרף ער זיין דער פאָנד, וועלכען מען מוז און מען דאַרף געדענקען יעדען טאָג אין יאָר, ווייל נאָר דאַמאָלס וועט קענען געשאַפען ווערען די מינימאַלע סומע, וועלכע איז נויטיג פאַר אַ פאָלק, וועלכעס וויל אויפלעבען אַ לאַנד — ניט פאַר דעם יחיד, נאָר פאַר דעם גאַנצען אידישען פאָלק.

היינטיגס יאָר איז קיין ספּעציעלער קאַמפּיין פאַר דעם נאַציאָנאַל פאָנד ניט געווען. דארום איז דאָס נאָך אַ גרעסערער חוב צו זעהן, אַז די געלדער וועלכע ווערען געשאַפען פון קלענערע אונטערנעמונגען, זאָל זיין דער דערפאָלג וועלכען דער נאַציאָנאַל פאָנד האָט פאַרדינט.

א. ב.

די גרונט פּרינציפּען פון דער אידישער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי פּועלי ציון־צעירי ציון

1. די „אידישע סאָציאַליסטישע ארבעטער פּאַרטיי פּועלי ציון־צעירי ציון“, אלס אַ טייל פון דעם אינטערנאַציאָנאַלען פּראָלעטאַריאַט, שטרעבט אין איינעם מיט אים צו דער אָפּשאַפונג פון דער קאַפּיטאַליסטישער ווירטשאַפט־אָרדנונג און צו דער איינפירונג פון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט.
2. די אידישע סאָציאַליסטישע ארבעטער פּאַרטיי פּועלי ציון־צעירי ציון שטרעבט, אינאיינעם מיט דעם גאַנצען אידישען פאָלק צו קאָנצענטרירען דאָס אידישע פאָלק אין ארץ ישראל און צו באַשאַפען דאָרט אַ אידישע אויטאָנאָמע געזעלשאַפט.
3. די פּאַרטיי נעמט אויף די נאַציאָנאַלע ארבעט אין גלות, כדי אויפצוהויבען די עקאָנאָמישע, נאַציאָנאַלע, קולטורעלע און פּאָליטישע לאַגע פון דעם אידיישען פאָלק אין די גלות־לענדער.
4. די פּאַרטיי איז אַ טייל פונ׳ם אַלוועלטליכען אידיש־סאָציאַליסטישען ארבעטער־פאַרבאַנד פּועלי ציון־צעירי ציון.

שליסט זיך אָן אלס מיטגליד אין דער פּועלי ציון־צעירי ציון פּאַרטיי!

די אידישע סאָציאַליסטישע ארבעטער פּאַרטיי פּועל ציון־צעירי ציון טרעט איצט אריין אין 25טן יאָר פון איר עקזיסטענץ און קאַמף. די אידייען צוליב וועלכע זי איז געגרינדעט געוואָרען, האָבען געוואָרען טויזענטער און טויזענטער אָנהענגער; אַ רייע באַדייטענדע אָרגאַניזאַציעס — דער נאַציאָנאַלער ארבעטער פאַרבאַנד, די פרויען פּיאָנערען אָרגאַניזאַציע, דער געווערקשאַפטען קאַמפּיין — טראָגען די נאַציאָנאַל־סאָציאַליסטישע אידייען, באַטייליגען זיך אין דער ארבעט פאַרן אויפבוי פון אַ סאָציאַליסטישע ארץ ישראל און פאר דער דערהויבונג פונם אידישען ארבעטער לעבען אין אלע לענדער.

די פּאַרטיי איז אָבער נאָך אַלץ דער קראַפט צענטער פון דער גאַנצער באַוועגונג, זי טראָגט די הויפּט אחריות פאַר איר גורל און אירע אויפטועןָ. אַ שטאַרקע פּאַרטיי איז היינט נויטיגער ווי ווען עס איז פריער.

די פּאַרטיי פירט איצט אָן אַן אָרגאַניזאַציאָנס קאַמפּיין צו געווינען נייע מיטגלידער, צו רעאַקטיווירען די אָפּגעשטאַנענע. שליסט זיך אָן אין דער פּאַרטיי!

פאַר מעהר איינצעלהייטען זיך צוָ ווענדען צום סעקרעטאַר פון די היגע פּועלי ציון־צעירי ציון, ארטור קאָרמיין, 13 באַלקאָם סטריט, פּראָווידענס.

די היינטיגע מגילה

פון שלמה לייטמאַן

געלייענט געוואָרען פורים צו דער סעודה — מ'קען דערמיט יוצא זיין פסח צו דער הגדה

ויהי בימי

ס'איז געווען, ס'איז אויך דאָ אין היינטיגע צייטען
די זעלבע המנ'ס, וואָס טוהן זייער נאָמען נאָר בייטען
מיר האָבען דאָך אָבער א אלטע קבלה
אז זיי וועלען דאָך האָבען המנ'ס מפלה

היטלער הרשע האָט געוואָלט פרעזידענט ווערען
די אידען אומצובריינגען זאָל אים קיינער ניט שטערען
האָט ער באקומען א פייג א גרויסע
און מיר וועלען מאכען די אמת'ע כוסה

דער מופטי דאָרט אין הייליגען לאנד
ס'מעג אים אָפּראַרען די רעכטע האנט
וואָלט אויך געוואָלט די אידען אומברייגגען
זאָל ער זיך ווי המן אויף א תליה אויפהענגען

אין לאנד רומעניע איז דאָ א רשע א גוי
קוזא איז זיין נאָמען ימח שמו
די אידען טוהט ער דאָס לעבען פארשטערען
מעג ער טאקע די כפרה ווערען

מרדכי'ס האָבען מיר אויך היינטיגע צייטען
אידען מיט פאָרטפעלען גאָר ווי ביי לייטען
איינער בויעט דער צווייטער צושטערט
דער דריטער שרייט אלס כסדר פארקערט

ווייצמאַן האָט דאָך ווי א איד א חרוץ
געקראָגען א מגילה פונם גרויסען פרייז
טייטשט מען זי אָבער פונקט פארקערט
האָט זי אין גאנצען א שמעק טאבעק די ווערט

דער שני למלך וואָס מיר האָבען פארמאָגט
דער מפטיר און חורבה ווי א וואסער געזאָגט
די מגילה האָט ער אָבער זעהר שלעכט געלייענט
רעם עבר הירדן די אראבער געשיינקט

זשאבאָטינסקי איז דאָך א העלד מיט שפּאָרען
פאָכט מיט דער שווערד בלאָזט מיט'ן האָרען
א פאָך מיט דעם שווערדעל אהין און אהער
עס ווערט גלייך געשאָסען מיט פארפוילטע אייער

א אסתר המלכה קלויבט פאר אונז אוים
דער פארבאנד אין ניו יאָרק יאָר איין און יאָר אוים
צוויי דאָלאר מזומען און עטליכע ניקעל
עס ווערט גלייך געקרוינט א מלכה א אנטיקעל

פעלט אונז נאָך אוים א אחשורש המלך
זענען מיר טאקע צופרידען און אויך גאנץ פריילץ
לאָמיר זשע טרינקען אלע פיער כוסות
און דעם מרור . . . פארזיסען מיט בני־ברק חרוסת

די יוגענט שבועה

פון די יונגע פועלי־ציון

בלאָנדזשע מער ניט אין דער פינסטער,
וואנדער מער ניט אין דער נאכט
פריי און מוטיג, פאָראוים, יוגנט!
ליכט און וויסן איז דיין מאכט!

לאָז ניט צווייפלענדיך באהערשן,
טויט דעם יאוש אין דיין ברוסט
פריי און מוטיג, פאָראוים, יוגנט,
ס'וועט דיין קאמף ניט זיין אומזיסט.

ס'וועט א העלע זון נאָך שיינען
און באשטראלן גאָר די ערד,
נאָר ביז דאן זיי מוטיג, יוגנט,
ניט פארלאָז פון האנט דיין שווערד.

מעג דיין וועג זיין פול מיט שטיינער,
ניט שרעק זיך, יוגנט, פאר דעם רוט!
פאר דער פרייהייט מוז מען קעמפען,
ביז דעם לעצטען טראָפען בלוט!

ווען — ווען

ווען—ווען—ווען—ווען זינגט א חלוץ
ווען—ווען—ווען—ווען ער זיצט אין קיבוץ
ער זיצט אין קיבוץ, וויל ער דאָך עסען
זינגט ער א ליד ער זאָל זיך פארגעסען

ווען—ווען—ווען—ווען זינגט א חלוצה
ווען—ווען—ווען—ווען זי זיצט אין קבוצה
זי זיצט אין קבוצה וויל זי דאָך עסען
זינגט זי א ליד, זי זאָל זיך פארגעסען

ווען—ווען—ווען—ווען זינגט א קאָמוניסט
ווען—ווען—ווען—ווען ער דערזעהט א ציוניסט
דערזעהט ער א ציוניסט וויל ער אים אויף עסען
זינגט ער א ליד ער זאָל זיך פארגעסען

ווען—ווען—ווען—ווען זינגט א רעוויזיאָניסט
ווען—ווען—ווען—ווען ער דערזעהט א פועל־ציוניסט
דערזעהט ער א פועל־ציוניסט, וויל ער אים אויף עסען
זינגט ער א ליד, ער זאָל זיך פארגעסען.

דער קינדער אינטערנאַציאָנאַל

(מיט דער מעלאָדיע פון אינטערנאציאָנאל)

מיר זיינען קינדער אלע גלייכע,
מיר זיינען אלע יונג און שעהן.
ניטאָ קיין אָרימע קיין רייכע —
מיר קאָנען זיך אָן דעם באגעהן!

מיר זיינען פון דער וועלט די זוימען
פון ליבע, ארבעט, פרייד און מוט;
מיר זיינען גאנצע מיליאָנען
מיט שטארקע הענט און הייסע בלוט.

זאָלן לעבן די קינדער,
זאָלן וואקסן גאנץ גרוים!
צום שאפן, צום בויען
מיט לידער געהט פאָראוים!

א בריוו—צו א פריינד

(פעליעטאָן)

ליבער פריינד:—

איך ווייס, אז לייענענדיג מיין בריוועל, וועסטו ווערען א ענטוישטער, אָבער וואָס קען איך זיך העלפען. דו ווילסט דאָך, אז איך זאָל דיר שרייבען „דעם אמת און נאָר דעם אמת’’. און עס איז שוין א באוואוסטער כלל, אז דער אמת איז ניט תמיד אזוי שעהן, ווי עס וויל זיך הערען, אָדער לייענען, נאָר מען מוז אים נעמען ווי ער איז, גוט צו שלעכט, אזוי איז דאָס.

דו ווילסט וויסען צו האָט מען אויך היינטיגס יאָר, אזוי פיעל געבאַנקעטעוועט, געיובילייאיוועט ווי תמיד? דו דענקסט אז היינטיקס יאָר האָט מען געוויס געשפּאָרט אויף דעם אַלעמען, ווייל די שלעכטע עקאָנאָמישע לאגע אין וועלכער מיר געפינען זיך, ווי מענטשען געהן שוין ארום מאָנאטען — יאָרען, אָן ארבעט, ממש אָן א סענט בא דער נשמה. ווען די לאגע פון די אידען איבער דער גאנצער וועלט, איז אזוי צרה'דיג, וואָלט מען געקענט פארטאָן די עטליכע דאָלאר אויף וויכטיגערעס, נויטיגערעס, ווי אויף ארויס צו העלפען א ברודער, פריינד, אָדער חבר. עס וואָלט געווען, געזונט פאר די וועלכע נויטיגען זיך, אין „צייטווייליגער הילף’’, שעהן פאר לייט, און צופרידענהייט פאר דער אייגענער נשמה, אזוי האָסטו געדענקט?

ניין, מיין פריינט, מיר זענען נאָך צו דעם ניט דערוואקסען. פארקערט, ווי אויף צו להכעיס, האָט מען היינטיגס יאָר געטאנצט, געבאנקעטעוועט, מעהר ווי אלע יאָרען. די פראטערנאלע סאָסייעטיס, האָבען ממש אויף געגעסען דעם „פראטערנאל־לאָון’’. אזוי גרויס זענען געווען די הוצאות פאר די „סאָשעלס’’ אז ס'איז ניטאָ א דאָלאר פאר א וויכטיגען צוועק. ס'האָט אויס געזעהן ווי א געיעג, א וועט, וועלכע סאָסייעטי וועט מעהר עסען, אָן קיין אונטערשיעד: פרומע, פּראָגרעסיווע, פראטערנאלע. אלע האָבען געטאנצט דעם דעם זעלבען טאנץ. איין סאָסייעטי האָט געוואָלט אריבער יאָגען די צווייטע. א יעדע סאָסייעטי האָט זיך באריהמט, אז בא איר באנקעט, האָט מען געגעבען א גרעסערע פּאָרציע טשיקען, און כמעט קיין איינער פון די באנקעטען, איז ניט געווען לשם מצוה, ווי אין אמאָליגע יאָהרען, ווי פאר הילף פאר די אידען אין אייראָפּא, אָדער פאר ארץ ישראל. א מיטעל צו שאפען געלט פאר וויכטיגע צוועקען, ניין, זיי זענען אלע געווען באנקעטען צוליב דער פשוט'ער „אכילה’’, עסען און נאָר עסען, איז געווען די הויפּט זאך.

יובילייאומס האָבען מיר געהאט גאָר צוויי. און טאקע גאָר צען יאָריגע יובילייאומס. נו, דו ווייסט דאָך, אז א צען יאָריגער יובילייאום, איז ניט אזא גרויסער יום טוב, אָבער דורכלאָזען האָט מען אויך ניט געוואָלט, האָט מען „געפייערט’’. דער ערשטער איז געווען דער צען יאָריגער יובילייאום פון א טעמפּעל. און טאקע אין טעמפּעל, האָט מען צונויף געבראכט, די ארויס געשטופּטע, ארויס געוואָרפענע, ראַבייס, מיט די געוועזענע פרעזידענטען, און מען האָט זיך משמח געווען. און ווי אויף אלע אידישע שמחות, האָט מען גערעט . . . און גערעט, און אייניגע ניט געלאָזט רוידען, כאָטש אויך געוועזענע פרעזידענטען. ווארום? מען זאָגט, אז זיי האָבען, חלילה, געוואָלט זאָגען דעם אמת (איי, דער אמת) און אידער צו הערען דעם אמת, איז שוין גלייכער גאָר ניט צו הערען. טראָגען זיי זיך ארום מיט זייערע „אמת'דיגע ספּיטשעס’’, ניט קיין דעליווערטע. (אויב דו ווייסט ערגעץ פון א טעמפּעל, וואָס וויל הערען א אמת'דיגען ספּיטש, און „ביז די זיי — א גוטען רעדנער’’, לאָז מיר וויסען וועל איך דיר צושיקען דעם אדרעס. עס איז א אמת'ער ספּיטש וועלכער פּאסט זיך צו א סך טעמפּלען). דאָס יאָ, עס איז געווען, כמעט דער איינציקער באנקעט, וואו א באדייטענדע סומע געלט איז געשאפען געוואָרען.

די איינציגע, וועלכע האָבען היינטיגען ווינטער ניט געטאנצט, און ניט געבאנקעטעוועט, זענען די ציוניסטען. ווארום? איז דאָ צוויי ערליי סברות: אייניגע זאָגען, אז אזוי ווי זיי האָבען פאר־א־יאָרען געטאנצט מיט צוויי ערליי „קופּעליעס’’, האָט געסטייעט אויף צוויי יאָר. א צווייטע סברה: איז שוואכקייט, עלטער, טאנצט זיך ניט, און דער אפּעטיט ווערט קלענער. א פּאָר נישקשה'דיגע לעקטשורס האָבען זיי יאָ געהאט — אָבער טאקע נאָר א פּאָר — און ווייטער איינגעדרומעלט. זעהסטו, אונזערע ציוניסטישע פרויען, די הדסה, מיין איך, זענען נאָך פּאָרט א שטיקעל אינספּיראציע. זיי נעמען די ארבייט ערנסטער, ווי אונזערע ציוניסטישע גדולים. זיי לאָזען זיך הערען סאי מיט זייערע מיטינגען, ווי אויך מיט זייער ארבייט. זייערע מיטינגען זענען טאקע דערפאר מעהר באזוכט, ווי די ציוניסטישע מיטינגען. עס ווייזט אויס אז פרויען קענען זיין אן אינספּעראציע, אז זיי ווילען נאָר.

צרה'דיג איז זעהר, זעהר, אין אונזער אָרטאָדאָקסיש וועלטעל. ווי אָנמעטום איז די הויפּט יניקה, דאָ געווען פון דעם ועד הכשרות. לעצטענס האָט זיך אָבער די „קאַראַבקע’’ אויס געלוידיגט, און זי פילט זיך ניט אָן, עס האָט זיך אָפּגעטאָן דער מזל. עס העלפען ניט אפילו די ברכות פון די נייע שותפים — די קאָנסערוואטיווע. פארשטעהט זיך, אז דאָס ערשטע האָבען געליטען די פּאָר אינסטיטושאָנס, וועלכע פלעגען קריגען עטליכע דאָלאר, און טאקע נאָר עטליכע, (כאָטש פאר וואָס דוקא זיי?) מען האָט שוין אפילו געשניטען די ווייזדשעס, אָבער די גרויסע „פּעי־ראָל’’ א ירושה פון די גוטע צייטען, האָט זיך געלייגט ווי א שווערע משא אויף די שוואכע פּלייצעס פון אונזערע אָרטאָדאָקסישע אידען, און ווי תמיד, האָט די שלעכטע צייט געווירקט מעהר אויף זיי ווי אויף אנדערע, ווייל זיי זענען דאָך שטענדיג געווען די אָרימערע. די רייכע זענען זיך צולאָפען, און אנטלאָפען. מען סטראַשעט מיט שפּאלטונג, כמעט מיט רעוואָלוציע, אָבער געה שריי חי־וקים, אז די קאסע איז ליידיג העלפען ניט קיין דרשות און ברכות, און עס שאַטען ניט אפילו קיין קללות.

זעהסטו, „דזשודאיזם’’ איז שוין, ווייזט אויס בא אונז, אָדער אין גאנצען פארזאָרגט, אָדער גלאַט ארויס פון דער מאָדע. דעם ווינטער איז אין גאנצען געווען שטיל בא אונז מיט דזשודאיזם. געדענקסט ווי עס פלעגט זיך טומלען בא אונז אין די ווינטערדיגע מאָנאטען? יעדערער האָט געוואָלט ראטעווען דעם דזשודאיזם. מען פלעגט ברענגען קריסטליכע גלחים, אז זיי זאָלען ארויס העלפען; זיי זאָלען זאָגען א גוט וואָרט וועגען „אייבראַם — אייזיק — און דזשייקאָבס’’. דאָס יאָר האָט מען כמעט א וואָרט ניט געהערט וועגען דעם. מען לאדעט טאקע נאָך איין אמאָל א גוי'אישן גלח, אָבער ער רעדט אויף כמעט מענטשליכע טעמעס. ווי געוויינליך גיט ער א שמייכעל די קינדער פון אברהם, אָבער ער פארגעסט ניט אין זיין תורה, אין זיין טעמפּ. פארקעהרט, איין טעמפּעל בא אונז אין שטאָט, האָט געהאט א סעריע וויסענשאפטליכע לעקטשורס, אויף אינטערעסאנטע טעמעס. אפילו דער מענס קלוב פון טעמפּעל בית אל, האָט זיך פארגונען איינצולאדען א ציוניסטישען רעדנער, ממש משיח'ס צייטען. ווי געוויינליך, זענען די ריכטיגע „דויטשען’’ געזעסען אין דער היים, אָבער עס איז פאָרט א סמן פון דער צייט, אז מען זאָל בא אונז אין שטאָט גאָר וואגען צו דערמאנען ציון־ירושלים, אין רעפאָרם טעמפּעל, איז שוין דאָס אויך א גרויסער שריט פאָרווערטס.

שלום־ושלוה איז היינטיגס יאָר, אין אונזער ראדיקאלען וועלטעל. אמת, די רעכטע האָבען זיך געהאט א פאָרום, — די לינקע עטליכע מיטינגען, אָבער אָן פייערווערק. דער עולם האָט זיך צוגעוואוינט, און זיי אליין האָבען זיך אויך איינגעלעבט. ביידע האָבען זיך געפייערט צען יאָריגע יובילייאומס, אָבער דער עולם האָט זיך ניט געמאכט וויסענדיג, און דעם עולם מיין איך דעם ראדיקאלען. בא ביידע יובילייאומס צוזאמען, האָט מען ניט געקענט צונויפנעמען קיין צוויי הונדערט מענטשען. סטייטש! עס איז דאָך דאָ בא אונז: ארבייטער רינג מעמבערס אליין, בא פיר הונדערט? נו, און ווי זענען עפּעס פאמיליע סימפּאטייזער? און די לינקע מיט זייער אָרדן? און גלייט אזוי אנדערע אָרגאניזאציאָנען, וואָס זיי האָבען דאָ? נאָר וואָס העלפט פרעגען קשיות? אזוי איז דאָס. צו זיי ווילען זיך אמאָל פארטראכטען און זיך זעלבסט פרעגען: היתכן? גלויב זיך קוים. די לינקע דארפען זיך דאָך ניט פרעגען קיין קשיות. זיי גלויבען דאָך ניט אין קיין מאַיאָריטעט. פאר זיי איז גענוג א מינאָריטעט, א דיקטאטור, און די סאָציאלע רעוואָלוציע שטעהט דאָך שוין בא דער טיר (אלוואי וואָלט דאָס נאָר אמת געווען), דארף מען זיך דאָך ניט פרעגען קיין קשיות. און די רעכטע רוידען דאָך נאָך אלץ אין דעם נאָמען פון אלע, דארף מען זיך דאָך געוויס ניט שטעלען קיין פראגען. כאָטש פרעגען האָבען זיך די רעכטע געקענט גאָר, גאָר, א סך, א סך קשיות פרעגען. דהיינו: ווי קומט דאָס, אז שוין זעקס יאָר איז בא אונז קיין סאָציאליסטישער טיקעט ניט געווען? מען האָט אפילו קיין פינף הונדערט אונטערשריפטען ניט געקענט צוזאמען קלייבען אין א שטאָט, וואו עס איז דאָ אזוי פיל ארבייטער רינג מיטגלידער, מיט פרויען וועלכע האָבען אויך שטים־רעכט, און נאָך אזוינע שווערע קשיות וואָלט מען געקענט פרעגען? אָבער עס וויל זיך ניט פארשטערען קיין שמחה. זאָלען זיך אידען פרעהען, אפשר וועלען זיי זיך אמאָל אויפכאפּען? עס וויל זיך האָפען, אז עס זאָל נאָר ניט זיין צו שפּעט, און אפשר וועט זיי גאָר דער פרויען ברענטש אויפוועקען? זיי זענען פאָרט די אקטיווסטע, און אז פרויען ווילען קענען זיי.

נאָך מעהר צופרידען מיט זיך איז דער „קאָמיוניטי־סענטער’’. בא אים איז נאָך אלץ שטארק די מאָטאָ: „פון אין חדש תחת השמש’’. ווי תמיד איז יעדער זאך בא אים ציערליך — מאַניערליך. די רעדנער זענען ווי תמיד: א ראַביי, א זשורנאליסט, א רוסישער קאָנצערט, אלץ מיט „דיגניטי’’. איך האָב אָבער מורא, אז מיט דער צייט וועט ער זיך מוזען אויפכאפּען. ער וועט מוזען דערזעהן, אז די וועלט שטעהט ניט אויף איין אָרט. טעמפּעל עמאנועל מיט זיין מענס קלוב, זענען גרויסע קאָנקורענטען מיט שטארקערע, מאָדערנע־וויסענשאפטליכע פּראָגראַמען, און פארגלייכען מיט סענטער, און אפשר אויך דאָס, וואָס די גוי'ישע וועלט, די גוי'ישע אוניווערזיטעטען האָבען גענומען איינלאדען אידישע פּאָעטען, אידישע דענקער, און דוקא פון דער אידישער און העברעאישער ליטעראטור, וועט עפענען די אויגען פון די פירער פון אונזערע סענטערס, און געוויס וועט צו דעם, ווי תמיד ארויס העלפען די גוי'ישע „הסכמה’’. עס איז דאָך ניט דאָס ערשטע מאָל, וואָס א גוי'ישע „הסכמה’’ האָט געעפענט די טירען פון אידען, פאר א אידען.

עס וועט מוזען זיין גענוג פאר היינט, מיין פריינד. דו ווייסט דאָך, מיר זענען דאָך אין גלות בא דעם רעדאקטאָר. אויף ווידערזעהן.

דיין פריינד,

ב. אלמער.

אליהו הנביא ווערט א מאשיניסט

בא א. בוירג

חיים'ל יתום, אדער ווי מען האט אים אין שטעטעל גערופען, חיים'ל מאשיניסט, איז אלט געוועזן א יאר צוועלף, ווען ער איז צופוס, א בורוויסער, און כמעט א נאקעטער, אוועק קיין אדעס. דארט האט ער זיך ארומגעשלעפט א יאר צען, געטאן כל עבודת פרך, און געקומען צוריק אין שטעטעל איז ער, א אנגעטאענער, א אויסגעפוצטער, אן פיאות, מיט קאשקעטיל אויף דער זייט קאפ, שטארק ראדיקאל געשטימט, און מיט א שעהנער מאשין, ניט חס ושלום מיט אן אויטאמאביל. ניין, ווייל דאמאלס האט נאך די וועלט אפילו ניט געחלום'ט, אז עס וועט זיין אויטאמאבילס. די מאשין איז געווען א נעה־מאשין. זייענדיג אין אדעס און זעהענדיג ווי שניידער באנוצען זיך מיט נעה־מאשינען — האט ער באשלאסען, אז ער מוז קויפען א מאשין און זי אריינברענגען אין זיין שטעטעל, כאטש קיין שניידער איז ער אליין ניט געווען, וועט ער ארבעטען פאר שניידערס. געזאגט און געטאן. געקויפט א מאשין, זיך אויסגעלערנט ארבייטען און איז געקומען צוריק אין זיין שטעטעל, געדונגען א צימער, מיט א פענסטער צו דער גאס, און האט זיך אוועקגעזעצט נייען.

אין א האלבע שעה צייט, איז דאס גאנצע שטעטעל געשטאנען ביי זיין פענסטער, צו זעהן ס'גרויסע וואונדער. א טייל מענטשען האבען אנגעהויבען איבער דער מאשין צו פילאזאפירען און זאגען, אז בכן, עס איז גארניט, מיט גאר ניט, ווייל זיי זענען זיכער, אז אין שלמה המלך'ס צייט איז שוין אויך געווען אזא מאשין. איין אלטע אידענע האט אוועק געהענדיג, דריי מאל אויסגעשפיגען, זאגענדיג, אז דאס איז כשוף, ווייל א מאשין וואס מען קען ארויינלייגען פון איין זייט לייוונט, און פון דער אנדערער זייט ארויסשלעפען א העמד, איז ניט מעהר און ניט ווייניגער ווי כשוף.

אבער נאך אלעמען, האט קיין סך ניט גענומען און חברה שניידער האבען זיך א לאז געטאן מיט די באנדליך געניי, ווייל דער פרייז איז ניט געווען טייער — אין גאנצען צוויי קאפעקעס פאר דריי יארד שטעפיכץ. שפעטער האבען זיך אויך א לאז געטאן בעל הבית'טעס און מיידליך מיט הויז געניי, כאטש פאר זיי איז דער פרייז געווען אביסל העכער. שיטערע שטעך ביליגער, אין געדעכטערע שטעך טייערער. חיים'ל האט אנגעהויבען גאנץ שעהן צו פארדינען, ווער שמועסט, אז עס איז געקומען פאר א יום טוב, האט חיים'ל ניט געהאט ניט קיין העמד, און ניט קיין פיס.

דאס שטעטעל האט געוויינליך באלד פארגעסען, אז דאס איז דער זעלבער חיים'ל יתום, וואס פלעג זיך ארום שלעפען א הונגעריגער, א נאקעטער, און פאר א שטיקעל טרוקען ברויט, פלעג מען מיט אים פארשטעקען אלע לעכער. קיין שלעכטער מענטש איז חיים'ל אויך ניט געווען. געגעבען א איד א נדבה, און אמאל האט מען ביי אים געקענט קריגען א גמילת חסד אויך, האט מען אין שטעטעל אים אנגעהויבען רופען חיים'ל מאשיניסט. א טייל זענען געגאנגען א שריט ווייטער און האבען אים גערופען, פאני חיים מאשיניסט. אזוי זענען זיך אוועק עטליכע יאר, און חיים'ל מאשיניסט איז געווארען א גאנץ אנגעזעהענער מענטש אין שטעטעל. האבען זיך באלד דאס בינטעל שדכנים א נעהם געטאן צו אים, על אפו ועל חמתו מיט דער הינטער טיר, און מיט דער פעדערשטער טיר, און מען האט אים געזיפט די מיידליך, ווי מען זיפט מעהל, ביז מען האט זיך אפגעשטעלט ביי דער שעהנער שרה'לע, ר' שלמה פארבשטיינס, דער וואס איז טאקע אמאל געווען דער גביר פון שטעטעל.

דער חשבון איז געווען א גוטער: אזוי ווי ר' שלמה איז שוין מטה מטה, דאס הייסט, אזוי ווייט אראפ פון זיין נגיד'שאפט, אז עס איז שוין כמעט ניטא קיין ברויט אין שטוב, און אזוי ווי חיים'ל מאשיניסט רעכענט זיך שוין פאר א האלבען עושר, וועט דאס זיין א גלייכע זאך. דאס בינטעל שדכנים האבען זיך באלד א נעהם געטאן צו דער ארבייט, מיט גאנצען אימפעט, און מען האט נאך אריין געשלעפט דעם רב אויך אין דער מיט, אז בכן, דער רב זאל זיך זעהן מיט ר' שלמה פארבשטיין, און זיך מיט אים דורך ריידען מכח דער זאך. דער רב האט טאקע אוועק גענומען ר' שלמה'ן אן א זייט, צווישען מנחה און מעריב, און האט אים געגעבען צו פארשטעהן, אז די זאך איז א גאנץ גלייכע. איז ר' שלמה באלד באשטאנען, נאר מען זאל פועל'ן ביי חיים'ל מאשיניסט, ער זאל נאכגעבען צוויי זאכען: ראשית, זאל ער אויסגלויבען ס'קאשקעטעל, און לאזען וואקסען אביסל די פיאות; והשנים זאל ער אפשיקען דאס ביסל ראדיקאליזם צוריק קיין אדעס און זאל ווערען א איד גלייך מיט אלע אידען.

מיט חיים'לען האבען שוין די שדכנים געהאט זייער וועג ווי אזוי צו ארבייטען מיט אים, און ער האט נאכגעגעבען. און טאקע חנוכה האט מען געבראכען טעלער און ראש חודש אדר דעם זעלבען יאר איז געווען די חתונה. אין די עטליכע וואכען ביז פסח, איז טאקע חיים'ל מאשיניסט געווען פארלייגט מיט ארבייט. אבער אז עס איז געקומען א טאג פאר ערב פסח, זאגט שרה'לע, אז מען בעדארף געהן פארקויפען דעם חמץ. פרעגט חיים'ל מאשיניסט צו די מאשין איז אויך חמץ'דיג. זאגט שרה'לע אז יא, און אז ביי איר מאמען זענען פסח אפילו קליאמקעס פון די טירען אויך חמץ'דיג. זאגט איר חיים'ל, הערסטו שרה'לע, געה זאג דיין טאטען, אז די מאשין וועל איך אין חמץ ניט פארקויפען. זאגט שרה'לע, נו, וועל איך טאן ווי מען טוט מיט די קליאמקעס — איך וועל מאכען א קאווער, און איך וועל די מאשין אזוי איינדעקען, אז מען זאל זי ניט ארויס זעהן, און אזוי איז געבליבען.

ערב פסח אויף דער נאכט, איז חיים'ל מאשיניסט דאס ערשטע מאל אוועק אין שוהל מעשה בעל הבית, און אז ער איז געקומען פון שוהל איז אלעס געווען צוגעגרייט, כדת וכדין, מיט חריין און מיט מרור, דאס הסבה בעט געמאכט, און א פלעשעל וויין מיט דריי גלעזליך. אז חיים'ל מאשיניסט האט דערזעהן די דריי גלעזליך, פרעגט ער, וואס איז עפעס דריי גלעזליך? זאגט שרה'לע, אז איין גלעזיל איז פאר אליהו הנביא, און חיים'ל אלס געוועזענער ראדיקאל האט זיך געטראכט אז די גאנצע מעשה איז באש, נאר ער האט געשוויגען.

מען האט זיך באלד געזעצט פראווען דעם סדר און שרה'לע האט אים געלערענט צו טאן אלעס ווי איר טאטע ר' שלמה טהוט. אזוי איז אלעס אוועק שעהן און פיין, ביז עס איז געקומען צו שפוך חמתך, איז שרה'לע צוגעגאנגען און האט געגעבען א עפען די טיר. האט זיך די קאץ דערשראקען, און איז ארונטער אונטערן קאווער פון דער מאשין, און איז ארויף אויפן פיס ברייטעל, האט אנגעהויבען די מאשין צו ארבייטען. אז חיים'ל מאשיניסט האט דאס דערזעהן, האט ער זיך דערשראקען, ווייל דער אמת איז, אז מען זאל נעהמען דעם פרייעסטען אידישען ראדיקאל ביים האדץ־א קוועטש גיבען, וועט מען גלייך דערפיהלען א היבש ביסל אידישע נשמה. אזוי האט חיים'ל מאשיניסט גערעכענט, אז ניט אנדערש, אז נאר אליהו הנביא דרעהט די מאשין.

שרה'לע אליין, דערזעהענדיג ווי דאס רעדעל דרעהט זיך, איז אויך געווארען אויסער זיך, און אזוי זענען זיי ביידע באלד ארויס אין דרויסען, צוזאמען צו רופען מענטשען, אז מען זאל קומען זעהן דעם נס, ווי אליהו הנביא דרעהט די מאשין. איז ביז די מענטשען זענען זיך צוזאמען געקומען איז די קאץ ארויס פון אונטערן מאשין קאווער, און דער מאשין האט זיך אויפגעהערט צו דרעהען. איז חיים'ל געווארען שטארק אויפגערעגט, און האט געזאגט, אז ער געהט מארגען אין שוהל שווערען, ביי זיין פרומען שווער ר' שלמה און ביי זיין שעהנער שרה'לע, אז אליהו הנביא האט געארבעט מיט זיין מאשין, און אזוי האט מען'אין שטעטעל ביז העט, העט ווייט אין זומער ארײן, ניט אויפגעהערט צו ריידען וועגען דעם נס וואס עס איז געשעהן פסח צו דער ערשטער סדר נאכט ביי חיים'ל מאשיניסט.

חלוצים

פון אונזער ניט לאנג פאר פארשטארבענעם ליבען חבר

שמואל שערמאן

1.

איך האב זיי געזעהן,
די מאקייבייער פון היינט
מיט וואס פאר א מוטלען
זיי באקעמפען די פיינט,

2.

ניט מיט קאנאנען
ניט מיטן שווערד
נאר מיט טרוקענען זומפען
און באפלאנצען די ערד

3.

די זומפען, די שונאים,
זיי זענען א שרעק,
זיי נעמען דעם שטארקסטען
און לייגען אוועק

4.

די מוטיקע קעמפער
ווייסען דאס גוט;
זיי האבען פול גלויבען
און פארלירען קיין מוט,

5.

דער קאמף איז א שווערער
ער איז אבער מיט חן,
צו בויען פאר זיך
אן אייגענע היים.

א שפּאַציר איבער אונזערע אינסטיטוציעס

דער גמילת חסד אַף פּראָווידענס

ווען מען לייענט דורך דעם רעפּאָרט פון לעצטען יאָר, און מען געפינט אויס, אז מער ווי צוויי טויזענט דאָלאר זענען געשאפען געוואָרען נאָך אלע הוצאות; ווען מען לייענט אז פיר הונדערט פינף און צוואנציג הלואות זענען געמאכט געוואָרען לעצטען יאָר, פון וועלכע אכציג פּראָצענט זענען פון הונדערט ביז צוויי הונדערט דאָלאר, מוזין אפילו די גרעסטע געגנער צו געבען, אז דער גמילת חסד האָט געטאָן און טוט גוטע ארבעט, און די בעאמטע און דירעקטאָרען מעגען מיט דעם שטאָלצירען. בפרט ווען מען נעמט נאָך אין אנבאטראכט די שלעכטע עקאָנאָמישע לאגע אין וועלכער מיר געפונען זיך די לעצטע צוויי יאָר, איז דאָס געוויס א גרויסער אויפטו. פילע זענען געראטעוועט געוואָרען מיט דער הלואה וועלכע זיי האָבען געקראָגען פון דעם גמילת חסד.

עס וויל זיך האָפען, אז די פירער וועלען זיך נעמען ערענסט פארטראכטען צו געפינען מיטלען, ווי אזוי צו קענען ארויס געבען גרעסערע הלואות, און ווי זאָגט די וועלט: „יגעתי, מצאתי“ — אז מען זוכט געפינט מען; אז מען טראכט, דערטראכט מען זיך. פילע מענטשען וואָלטען געקענט ראטעווען זייערע קליינע געשעפטען; פיעלע וואָלטען געקענט ראטעווען זייערע הייזער, ניט צו פארפאלען ווערען אין די הענט פון דעם „מאָרגעדזשיר“ מיט עטליכע הונדערט דאָלאר, ספּעציעל אין א צייט פון א קריזיס! יאָ מען דארף טראכטען וועגען דעם — מען מוז זוכען מיטלען צו פארגרעסערען די הלואות!

דער סאוטה פּראָווידענסער גמילת חסד

א שווער יאָר האָט געהאט דער סאוטה פּראָווידענסער גמילת חסד. מען קען זאָגען, אז די בעאמטע האָבען געזוכט אלע מאָל נייע מיטלען צו פארבעסערען דעם איינקונפט, וועלכער איז אזוי נויטיג געוועזן צוליב די גרויסע צאָל אפּליקיישאָנס וואָס זיי האָבען געהאט. די עטליכע הונדערט דאָלאר וועלכע זיי האָבען געמאכט נאָך אלע הוצאות לעצטען יאָר איז טאקע ממש א נס, פון די נסים וועלכע טרעפען זיך ניט תמיד, נאָר דורך שווערע ארבעט.

מרים האָספּיטאל

קיין שום אינסטיטושאָן בא אונז אין שטאָט, האָט ניט געפילט דעם קריזיס, ווי גרויס ער איז, ווי דער האָספּיטאל. מענטשען וועלכע האָבען צוריק מיט דריי, פיר יאָר געקענט צאָלען פאר מעדיצינישע הילף, האָבען היינטיגס יאָר געמוזט אָנקומען נאָך „פרייע מעדיצינישע באהאנדלונגען“. דאריבער זענען טאקע די „וואָרדס“ תמיד פול. און פיעלע מאָל קען מען ניט נאָכקומען די פאָדערונג. כאָטש פיעלע מאָל מוז מען נוצען פּריוואטע רומס פאר וואָרט פּאציענטען, איז דאָס אָבער ניט גענוג. א שווערע פּראָבלעם האָט פאר זיך דער האָספּיטאל מיט עלטערע מענטשען, וועלכע מען קען ניט אויסקורירען און פיעלע מענטשען ווייסען ניט, און פיעלע ווילען ניט וויסען, אז א האָספּיטאל קען ניט האלטען מענטשען וועלכע זענען ניט (צום באדויערען) אויס צו קורירען.

עס האָט זיך ארויס געוויזען לעצטענס, אז א „קאָנוועלעסענט האָום“ ווי עלטערע קראנקע מענטשען, זאָלען זיך קענען געפונען אונטער דער אויפזוכט פון א דאָקטאָר און נוירסעס, וואָלט געווען א גרויסע הילף פאר די, וועלכע מען קען צום באדוירען ניט אויס קורירען, און ניט די היים, און ניט דער האָספּיטאל, קען עפּעס טאָן פאר זיי. אזא „האָום“ וואָלט פארענטפערט די אָנגעווייטיגטע פראגע, און מען וואָלט קיין טענות ניט געהאט צום האָספּיטאל, פאר ניט ארייננעמען די אונקיורבארע פּאציענטען: דער סך הכל איז: א שווער יאָר. אָבער פון גוטער, נוצלאכער ארבעט פאר די מענטשען וועלכע דער האָספּיטאל האָט געקענט געבען מעדיצינישע הילף, און די זענען געווען אין די הונדערטער, בפרט דער „האוט פּיישאָן דעפּארטמענט“ וואו טויזענטער מענטשען האָבען געזוכט הילף דורך דעם יאָר.

דער מושב זקנים

גאָר אין גיכען, נאָך אין א פּאָר וואָכען, און די טירען פון דעם נייעם בילדינג, פאר דעם מושב זקנים וועלען געעפענט ווערען. געבויעט נאָך די נויטיגסטע פארזיכערונגען געגען פייער, געבויעט מיט די בעסטע באקוועמליכקייטען, פאר די מענטשען וועלכע וועלען זיך דארפען מאכען זייער „היים“ אויף די עלטערע יאָרען, אויסגעמעבעלירט אויף דעם שעהנסטען אופן, עס זאָל טאקע זיין ווי א היים, ניט נאָר ווי א אינסטיטושאָן.

די אידען פון אונזער שטאָט און סטייט, וועלען מיט רעכט קענען זאָגען: אז זיי האָבען געטאָן זייער חוב, סאַי צו די זקנים און זקנות, צו די וועלכע האָבען ניט געקענט זיך פארזאָרגען מיט א הייב אויף די עלטערע יאָרען, און אויך טאקע צו די אידען פון אונזער סטייט, אז זיי זאָלען האָבען א רעכט צו פארעכענט ווערען צווישען די רחמנים בני רחמנים.

דער בית יתומים

זייענדיג היינטיגס יאָר בא דעם יערליכען מיטינג, און צוקוקענדיג זיך ווי די קינדערלאך זענען געוועזן מונטער־פרעהליך, ארום געהענדיג מיט א שמייכעל, האָט יעדער איינער געקענט פארשטעהן, אז די קינדער קריגען אלס פון דעם בעסטען און זענען אונטער א גוטער „השגחה“. זייער דעקלאמירען; זייער זינגען און טאנצען; זייערע „פיזישע איבונגען“, וועלכע זיי האָבען געוויזען, און אויס הערענדיג דעם רעפּאָרט פון דער דערציהונג, וועלכע זיי האָבען באקומען, האָט מען געלערענט, אז מען באציעט זיך צו זיי, ניט ווי צו „יתומים“, נאָר טאקע ווי צו אייגענע קינדער.

די דזשואיש וועלפעיר

די דזשואיש וועלפעיר, וועלכע פארנעהמט דעם פּלאץ פון דער סאוטה פּראָווירענס לײדיס אייד, און פון דער „מאָנטיפערע־בענעוואָלענט אסאָסיאייאָשן“, איז די סאָסעטי, וויפיל גוטע ארבעט זי זאָל טאָן, וועלען זיך מוזען געפונען מענטשען וועלכע וועלען ניט זיין אין גאנצען צופרידען, ווייל די שטיצע, וועלכע די „דזשואיש וועלפעיר“ גיט, קען קיינמאָל ניט זיין צופרידענשטעלענד פאר די, וועלכע מוזען אָנקומען נאָך הילף. ווי קליין די פארדינסטען זענען פון דעם וואָס ארבעט, קען קיין שום סאָסייעטי ניט געבען אפילו א העלפט, בפרט נאָך אין אזא שלעכטער צייט, וועלכע מיר לעבען יעצט דורך, וועלכעס די וועלכע מוזען אָנקומען נאָך שטיצע האָט זיך פארדאָפּעלט, איז געוויס שווער צופרידענשטעלען די גרויסע פאָדערונגען. דער עקר איז נאָר, אז דאָס ביסל וואָס ווערט געגעבען, מוז, און זאָל געגעבען ווערען אויף דעם בעסטען פריינדליכען וועג.

די לײדיס יוניאָן אייד

די לײדיס יוניאָן אייד, האָט זיך כשר פארדינט דעם צוטרויען און די אונטערשטיצונג, פון יעדען אידען בא אונז אין שטאָט. זיי האָבען תמיד געטאָן, און טוען אויך יעצט, אלס וואָס איז מעגליך, צו פארגרינגערען די לײדען פון די, וואָס דארפען אָנקומען נאָך שטיצע, אויף וויפיל זיי האָבען דאָס בכח צו טאָן.

די לײדיס היברו פרי לאָען

נאָך גאָר ניי. מען קען ניט זיכער זאָגען, וואָס פון דעם קינד וועט אויסוואקסען. די סמנים ווייזען זיך, אז עס זאָל זיין א „נפש של קימא“ מיט גוטע מעלות, און טאקע מיט אלע מעלות. די צייט וועט אונז ווייזען, צו עס האָט פארדינט די ארבעט. עס וויל זיך האָפען, אז די לײדיס פרי לאָען וועט אין גיכען קענען אָנווייזען, די עקזיסטענץ בארעכטיגונג, און צופרידען שטעלען אלעמען, אפילו די וואָס זענען געווען געגען שאפען די נייע סאָסייעטי, ווייל באמת האָבען מיר צופיל סאָסייעטיס בא אונז אין שטאָט.

ווידער האָב איך אייך דערזעהן אין אייער געפאַלנקייט . . .

פון ח. נ. ביאַליק *)

ווידער האָב איך אייך דערזעהן אין אייער געפאַלנקייט, און מיין האַרץ איז א שאָל טרערן —
ווי אָרים איר זייט געבליבן פּלוצים, ווי הילפלאָז איר זייט געוואָרן!
ווי עלענט פאַרלאָזן איר זייט, אָן א וועג, אָן אַן עצה אין לעבן!
און קיינער ניטאָ וואָס זאָל גנעדיגן אייך און זאָל טרייסטן, און אָפּהיטן אייערע טריט אייך.
ווער האָט די פרייד פון דער גאולה פון אייער אויג פאַרווישט, ווער האָט איר פייער פאַרלאָשן?
פאַרוואָס איז פאַרוועלקט אייער ליפּ, און וואָס איז אייער קול היינט געפאַלן?
און נעכטן נאָך האָט איר פאַרקלונגען דאָס אויער, און באַלקנס האָבן אָפּגעהילכט פון אייער שאַלן!
ווער האָט דעם מאָרגנשטערן אייערן פאַרלאָשן, איידער ער האָט זיך צעצונדן?
ווער האָט די פרייד פון האָפנונג און פון ענדציל פון דעם אָרימענ'ס געצעלט פאַרשניטן,
געלעכטער און געזאַנג פון קינדער און פריידיגן גערויש פון פאָלקס־פאַרזאַמלונגען?
ווער האָט אייערע בהורים פאַרנאַרט, געטאָן זיי פון דעם יוגנד־וועג פאַרפירן,
געמאַכט זיי פטר'ן די יוגנד־קראַפט אויף גאָרנישט, צו שאַנד־און־שפּאָט געמאַכט זיי —
ווער האָט די מיילער אויפגעריסן זיי, מיט פוסטן ווינד זיי אָנגעבלאָזן?
ווער האָט זיי רעם געדאַנק אריינגעגעבן, ווערן לערער, ווערן פירער, אָנשטאָט אליין צו לערנען זיך און האָרכן.
און וואָס איז דער שטענדיגער גוסשטראָם פון יעדער עסטראַדע אויף אייערע קעפּ —
אַן אויסגוס פון ליידיגע ווערטער, אַן אָפּפאַל פון שטרויענער פּלעווע,
וואָס מאַכט אייער ליכטיגסטן חלום פאַר אומווירדיק, מיאוס און העסליך.
ווער האָט אויף אייער לייב צעבליט די קרעץ פון די געמיינע נביאות־זאָגער,
די טמא־נפשות, פאַרשטעלטע צדיקים, מיט נעסטן פון שרצים אין האַרצן,
וואָס רייסן דעם גאַנצענעם טאָג זיך, אין ווילדע קאָנוואולסען, מיט שוים אויף די ליפּן, צום גרויסן;
און כאַפּן זיי אָן מיט די ליפּן דאָס גרויסע, און מאָנענדיג גרויסעם פון צווייטן, —
איז יובלען זיי הילכיג, און ס'שרעקט זייער האַנד זיך נאָך שכר, ווי זיי וואָלטן דאָס גרויסע געפּאַקט שוין,
ווער האָט אויף אייך אָנגעשיקט די מחנה פון פעדער־און־צונג שאַרפער —
די קרעציגע מהנה, צעפרעסן פון שנאה, פאַרברענטע פון קנאה,
צו אָנרייצן ברודער אויף ברודער, וואָס מאַכן דאָס אייגענע לייב אייך צו עסן,
פאַרשמוצן דאָס הייליגסטע אין אייך, מיט אומריינעם אָטעם און שטאָך פון די פינגער?
ווער האָט אייער בונט היינט צעריסן, פאַרטיילט עס צו נאַרישע אינגלאַך,
וואו זיינען צעשפּרייט די פאַרבינדעטע אייעדע, וואָס שפּעטיגט זיך אייער פאַרזאַמלער?
וואו האָט די באַפוילנדע שטים זיך באַהאַלטן, פאַרוואָס גרייכט עס מער ניט צום אויער?
ס'האָט אויסגעלאַכט גאָט זיך פון אייך, פון אַזעלכע נביאים פאַרפירטע —
און מאָרגן וועט זי אייך, פאַרשעמטע, באַליידיגטע, אייך אומקערן ווידער צום וועג פון יסורים
כדי אייך פּרובירן, צו פייניגן אייך ביז צום טויט, און נאָך ערגער פון טויט.
אויפן בויך אומצוקריכן, אַן אויסוואורף פון אַלע משפּחות פון וועלט דער גרויסער,
געטראָטן פון איטלאַכן פוס, א חרפּה פאַר מענטשן,
צו טרינקען דאָס שפּאָט אָנשטאָט וואַסער, און שפּייעכט שטאָט ווייִנען צו שלינגען,
און קייען די שערבלאַך פון גיפטיגן בעכער, ווען אויסגעזופּט איז שוין זיין היוון —
ביז קומען וועט איר צו דעם טיש פון די גאָטגעלאַדענע אויסגעלייזטע פעלקער,
וואָס שליסן דעם בונט פון אַן אייביגן שלום איבער אייערע קרבנות
און קלייבן וועט איר אונטער זיי די פינגער אָפּגעהאַקטע פון אייערע הענט און פיס.

און אין איטלאַכנס האַנט ביי אייך טויט, אז איר קענט זיך אליין שוין ניט העלפן?
איז גאָרנישט ניטאָ שוין א מאַן אין יהודה, קיין איינער אין אייערע לאַגערן,
א מאַן פון גבורה, א מעכטיגער הערשער, א גייסטיגער גבור, א פירער פון פאָלק,
א ליכטיגער גייסט, מיט אַן אייזערנע רוט און פאַרשטענדעניש ביי אים אין די הענט,
וואָס זאָל אָנעמען אייך פאַר די קעפּ, מיט די מעכטיגע הענט אייך צעטרייסלען,
ווי מען טרייסלט א שכור'ן אויף, וועלכער וואַרגט זיך אין אייגענעם מייקען, —
כדי אייער קראַפט אויפצוועקן, אייך אויפלעבן, און אויף די פיס אייך צו שטעלן.

ווי אָרים איר זייט פּלוצים געבליבן, ווי הילפלאָז איר זייט געוואָרן!
ווי עלענט פאַרלאָזן איר זייט, אָן א וועג, אָן אַן עצה אין לעבן —
ווידער האָב איך אייך דערזעהן אין אייער געפאַלנקייט, און מיין האַרץ איז א שאָל טרערן . . .

איבערזעצט: י. י. שוואַרץ.

*) דאָס איז ח. נ. ביאַליק'ס פּאָעמע, וואָס איז א קורצע צייט נאָך דעם ציוניסטישן קאָנגרעס, — וועלכן דער דיכטער האָט בייגעוואוינט — דערשינען אין דער העברעאישער פּרעסע. דער אַלגעמיינער איינדרוק איז א די פּאָעמע איז געצילט געגן די רעוויזיאָניסטישע מעשים תעתועים אויפ'ן קאָנגרעס, וואָס האָט זיך דערפאַר ארום איר צופלאַקערט א פּאָלעמיק.

צום זעכציק יאריקן יובילעאום פון דוד פינסקי

א באגריסונג פון דר. ח. זשיטלאָווסקי

מיט די געפילן פון הארציקסטער דאנקבארקייט און טיפער פאר־ערונג באגריס איך מיין ליבן פריינט און חבר, דוד פינסקי, צו דעם דאָפּעלטן יובילײ פון זיין זעכציק־יאָריקן געבורטס־טאָג און פון זיין פערציק־יאָריקער ליטעראַרישער און געזעלשאפטלאכער ארבעט.

מיט הארציגסטער דאנקבארקייט באגריס איך אים ניט נאָר פאר די שעה'ן פון עסטעטישן תענוג, וואָס זיינע קינסטלערישע ווערט, אין אזא קלאסיש ריינעם אידיש, האָבן מיר פערזענלאך פארשאפט; נאָר אויך דערפאר, וואָס, דורך די רייכע אוצרות, וועלכע ער האָט אריינגעטראָגען אין אונזער יונגער מאָדערנער ליטעראטור, האָט ער געהאָלפען איר, צו באפעסטיקן זיך, ווי א באזונדערע נאציאָנאל־אידישע קולטור־ספערע.

דוד פינסקי געהערט צו אירע ערשטע אויפבויער, ער איז עד היום איינער פון אירע וויכטיקסטע און פרוכפערדיקסטע מיט־בויער און מיר האָבן נאָך פיל צו דערווארטן פון אים אין דער צוקונפט.

אויך אין אָט דעם נאציאָנאל־פּראָגרעסיווען קאמף אונזערן האָבן מיר נאָך פיל צו דערווארטן פון זיין אומדערמידלאכער קראפט, פון יענער הויך־מענטשלאכער „תפארת שבגבורה“, צו וועלכער ער שטרעבט זיין נשמה סאי אין זיין קינסטלערישן שאפן, סאי אין זיין פובליציסטישן קאמף.

איז אונזער אלעמענס וואונש און ברכה צו זיין יום טוב, וואָס איז אויך אונזער אלעמענס יום טוב, עס זאָלן ניט אָפּגעשוואכט ווערן זיינע כחות; ער זאָלן אים באערט זיין נאָך פילע און פילע יאָרן פון פרוכפערן שאפן, און אז אין זיי זאָל ער געפינען זיין פרייד און זיין גליק.

א באגריסונג פון די פועלי ציון־צעירי ציון

די חברים און חברות פון פּראָווידענס שליסען זיך אָן צי די צענדילגע טויזענטער פון די פריינד און פארהערער פון אונזער ליבען חבר און פירער דוד פינסקי און באגריסען אים צו זיין זעכציג יאָ־ריגען יובילעאום און ווינשען אים פילע יאָרען פון פּראָדוקטיווען שאַ־פען און אקטיווער פירערשאפט אין דער ציוניסטיש־סאָציאליסטישער באוועגונג.

פועלי ציון־צעירי ציון

ברענטש 41, אידיש נאציאָנאלער ארבעטער פארבאנד

א באגריסונג פון פרץ הירשביין

צו גיין מיט גרינגע טריט דורכן לעבן קומט נאָר אָן גרינג דעם, וואָס פילט ניט בעת ער טרעט אויף אימיצן אָן. שווער קומט אוים צו גיין מיט גרינגע טריט פאר דעם, ביי וועמען די קני ברעכן זיך אונטער אָנטרעטנדיק אויף לעבן.

דוד פינסקי איז געבענטשט מיט דעם דאָזיקן אינסטיקט ניט צו טרעטן אויף לעבן. כאָטש מענטשן, וואָס גלויבן אין יענעמס רעכט אויף צו אָטעמען אונטערן הימל, זיינען ניט שטענדיק אויסגעהאלטן; דער דרך־הישר איז ניט שטענדיק פאר אלעמען דער גלייכער — דוד פינסקים דרך־הישר איז דער פרידלאכער; איז דער אויסדערווײלטער. איז דאריבער דער אייביקער.

אומגערעכטיגקייט אין לעבן האָט פינסקי באמערקט פריער פון א סך אָנגעזעענע פאָרשטייער אין דער אידישער ליטעראטור: אומ־גערעכטיגקייט פון די הערשענדע פעלקער לגבי אונזער פאָלק; אומגע־רעכטיגקייט פון הערשענדיקן קלאס צו די ברייטע מאסן. אזא איינעם האָב איך אים באגעגנט אין דער ליטעראטור נאָך גאָר אין רי יונגע יאָרן. אזא איינעם באגעגן איך אים אין לעבן פאר די לעצטע צוואנציק יאָר, זינט איך האָב געהאט דעם כבוד און פארגעניגן מיט אים צו קומען פנים־ אל־פנים.

אין זיין געגענווארט איז דער מענטש אין מיר קיינמאָל ניט באַ־ליידיקט געוואָרן. דער מענטש אין אים גיט איבער אויף דעם נאטיר־לאכסטן אופן די מאָס פרידלאכע גוטסקייט, וואָס קומט פון בלוט דורכן פאדשטאנד. ער טראָגט ניט קיין ביטערקייט פאר זיין קומען מיט זיינע ווערק צו־פרי; אָדער ניט אויפן ריכטיקן אָרט ביי אונזער אידישער גאס, וואָס האָט נאָך פאר קיינעם פון אונז ניט קיין באַק־וועמען אנלען.

דור פינסקי, דער געבוירענער דראמאטורג, וואָס האָט א גרויסע צאָל פיעסן געשריבן און שרייבט ביז היינטיקן טאָג; דוד פינסקי, דער שטענדיקער זוכער אין זיינע פיעסן סאי אין אינהאלט און סאי אין פאָרם — ער פארמאָגט בלויז א גוטן שמייכל. בעת מען רעדט אין זיין געגענווארט ארום די סיבות פארוואָס די אידישע בינע ווערט ניט ווי געהעריק איז געגערט פון זיינע פיעסן. איך האָב אין דעם שטענדיק געזעהן די בלוטאָרימקייט פון דער אידישער בינע.

דוד פינסקים שטארקייט איז זיין גלויבן אָן אויסדויער. ווייל די בעסערע צייט פאר די בעסערע בויער פון אונזער פאָלקס קולטור איז נאָך ניט געקומען. אָבער זי וועט קומען. דאָס זעהט פינסקי קלאָר. ער רעט פון דעם מיט פרייד. דאריבער איז גוט מיט אים. זיין גלויבן — איז פאָלקס גלויבן. זיין גלויבן אין דער דערוואכונג און באפרייאונג פון די פאָלקס מאסן — איז אודאי אונזער גלויבן און אונזער האָפ־נונג. צו דער דאָזיקער באפרייאונג געהט ער אנטקעגן מיט גלויביקע טריט — דוד פינסקי־טריט.

און איצטער, ווען די אידישע וועלט יום־טוב'ט דוד פינסקים זעכציק יאָריקן יובל, ווינטש איך אים, ער זאָל נאָך לעבן א סך, א סך געזונטע יאָרן, מונטערע יאָרן — ווי ער איז צו דעם באשאפן.

לעבן אין איין צייט מיט דוד פינסקין איז א כבוד. שטעהן אין זיינע ד' אמות — איז ווי צו שטעהן מיטן פנים צום באגינען.

דער אידישער נאציאָנאלער ארבעטער פארבאנד

(פאָרזעצונג פון פיידזש 5)

די לעצטע צייטן ווען דער מורא'דיקער קריזיס האָט ארומגעכאפּט מיליאָנען פון דער אמעריקאנער באפעלקערונג, און צענדליקער טויזענ־טער פון די אידישע ארבעטער און פאָלקס מאסן איז קלאָרער געוואָרן מער ווי ווען ס'איז פריער די גרויסע באדייטונג פון אזא אָרדן ווי דער פארבאנד וועמעס בענעפיטן עס זענען פונקט אזוי זיכער ווי די בענע־פיטן פון גרויסע פארזיכערונגס געזעלשאפטן און אחוץ דעם שאפט די אָרגאניזאציע א קרייז פון חבר'שאפט און פריינטשאפט פאר יעדן מיטגליד, און א מעגלאכקיים צו קריגן הילף אויף א חבר'שן אויפן אין א צייט ווען הילף איז נויטיק און די אָרגאניזאציע שאפט אויך אין דער זעלבער צייט א מעגלאכקייט פאר טויזענטער מענטשן זיך גע־זעלשאפטלאך און קולטורעל אויסצולעבן, דורכצופירן אקטיוויטעטן פון א נאציאָנאלן, קולטורעלן און ארבעטער באראקטער וואָס ברענגט נוצן סיי די אידישע ארבעטער און פאָלקס מאסן און סיי דער מענט־הייט בכלל.

מיר האלטן אז עס איז איבעריק צו דערקלערן די וויכטיקייט אז יעדער מענטש מוז געהערן צו א קערפערשאפט סיי פאר זיין פערזענ־לאכער נוצן סיי פאר די נוצן פון זיין פאמיליע און סיי צו באפרידיגן דעם אינערלאכן דראנג וואָס יעדער איינער האָט אין זיך געזעלשאפט־לאך זיך אוים צו לעבן. באקענט זיך דארום גענויער מיט די צילן און אויפגאבען פון אידיש נאציאָנאלן ארבעטער פארבאנד, מיט די בע־נעפיטן וואָס ער גיט צי זיינע מיטגלידער און מיט דעם פלאץ וואָס ער פארנעמט אין דעם אידישן ארבעטער און פאָלקס לעבן אין אמעריקא און אין דער גאנצער וועלט און איר וועט זיכער באשליסן אז עס איז אין אייערע אינטערעסען צו געהערן צו דער אָרגאניזאציע.

אויב איר זענט נאָך ניט קיין מיטגליד אין פארבאנד שליסט זיך אָן! פאר אינפאָרמאציע זיך צו ווענדען צום סעקרעטאר א. קארמאן 13 בעלקאָס סטריט.

די אידישע בעקער יוניאָן

(צו איר פינף און צוואנציגסטען יובילעאום)

די פייערונג פון דעם פינף און צוואנציגסטען יובילעאום פון דער אידישער בעקער יוניאָן, דארף זיין א יום טוב פון אלע ראדיקאלע און פּראָגרעסיווע מענטשען בא אונז אין שטאָט, ווייל די בעקער יוניאָן, כאָטש קליין אין צאָל, האָט שטענדיג געהאט דעם גרויסען ווילען; דעם אמת'ן קלאסען באוואוסטזיין, וועלכער איז נויטיג פאר א יוניאָן, אז זי זאָל האָבען א עקזיסטענץ בארעכטיגונג, און די מעגליכקייט צו עקזיסטירען און זיך ניט צופאלען בא יעדער קליינער געשעהעניש, וואָס טרעפט זיך אָפט אין לעבען פון א יוניאָן.

די מיטגלידער פון דער היגער בעקער יוניאָן, האָבן תמיד, שטענדיג, געהאט אין אכט. די בעקער ארבעטער וועלכע האָבען צופעליג ניט געהאט קיין דזשאבס, האָט זיי זייער קלאסען באוואוסטזיין געלערנט און דיקטירט, זיך צו רעכענען מיט די וועלכע זענין ארום געגאנגען אָן ארבעט; צו העלפען אויף אן אמת ברידערליכען וועג; אָפּצוגעבען א טאָג און אמאָל אויך צוויי טעג א וואָך, צו א ברודער ארבעטער, אז יענער זאָל האָבען דאָס מעגליכקייט צו לעבען, און פילע מאָל, טאקע דורך דעם, פארהיט אי זיך, אי דעם, וואָס איז ארום געגאנגען ליידיג, אז ער זאָל ניט נכשל ווערען, און צו ווערען א „סקעב" וועלכער איז מיאוסע באשעפעניש פאר זיך, און א גרויסע שטערונג צו די ארבעטער וועלכע זענען יאָ אָנגעשלאָסען אין דער יוניאָן, אָבער מיט וועמען דער „באָס" האָט תמיד צו שטערען, און פילע מאָל צו סטראשען ארויס צו רייסען דעם ביסען ברויט פון מויל פון דעם ארבעטער.

די קליינינקע בעקער יוניאָן האָט דאָס ריכטיג פארשטאנען, און דאָס האָט איר געגעבען דעם וואפען, דעם מוט, דעם קוראזש, זיך אקעגען צו שטעלען די באָסעס, וועלכע זענען צו יעדער צייט גרייט, ארונטער צו רייסען די ווייזדזשעס און צו פארלענגערען די שטונדען פון ארבעט, אפילו אין די בעסטע צייטען, בפרט אין א צייט ווען מען קען נאָך געפינען תרוצים, כאָטש זיי, די באָסעס אליין, ווייסען אז זיי זענען ניט קיין ריכטיגע, נאָר פאלשע.

די יוניאָן פייערט איר פינף און צוואנציג יאָריגען יובילעאום אין א צייט, ווען די עקאָנאָמישע לאגע בכלל איז זעהר א שלעכטע, און די באָסעס ווילן אויסנוצען די געלעגענהייט, ארונטער צו רייסען און ארויס צו רייסען פון די ארבעטער וואָס מער, אָבער איך בין זיכער אז אויב די באָסעס, וועלען ארויף צווינגען א סטרייק אויף דער בעקער יוניאָן, וועלען זיי טרעפען א פאראייניגטען פראָנט, ניט נאָר פון די אידישע בעקער ארבעטער, נאָר פון אלע ראדיקאל־פּראָגרעסיווע און רעכטדינקענדע מענטשען בא אונז אין שטאָט, און צוזאמען גיבען די „באָסעס" דעם ענטפער, אז זיי וועלען מוזען איינזעהן, אז די אידישע באפעלקערונג וועט ניט רולדען קיין סקעבס און קיין סקעב שעפער, און וועט תמיד פאָדערען ברויט מיט א יוניאָן לייבעל, וועלכעס איז דער איינציקער צייכען פון מענטשליכער באהאנדלונג.

נעמט צו מיין באגריסונג אידישע בעקער ארבעטער פון לאָקאל 122. געהט אָן מיט אייער ארבעט, אויף דעם זעלבען וועג, ווי איר זענט געגאנגען ביז יעצט, ווייל דאמאָלסט, און נאָר דאמאָלסט, וועט איר זיין זיכער ארויס צו געהן זיעגרייך פון יעדען קאמף וועלכען איר וועט אונטערנעמען. קיין שטערונג, קיין כח אין דער וועלט וועט אייך ניט קענען ברעכען און צוברעכען.

אלטער בוימאַן.

בונדן מיט דאָס ארבעטענדע ארץ ישראל. אין אלע אקציאָנען וואָס זענען ביז איצט אין אמעריקא געפירט געוואָרן לטובת דאָס ארבעטענדע ארץ ישראל האָט זיך דער פארבאנד געשטעלט אין די ערשטע אקטיווסטע רייען. ער האָט געהאָלפן גרינדן דעם געווערקשאפטן קאמפיין פאר דאָס ארבעטענדע ארץ ישראל אין אמעריקא, און גיט די יערלאכע אקציעס וואָס ווערן פון דעם קאָמיטעט געפירט די פולסטע קאָאָפּעראציע און מיטהילף מאָראליש און פינאנציעל.

דער פארבאנד האָט אויך אויף א דערפאָלגרייכן אופן אין די לעצטע יאָרן דורכגעפירט אקציע לטובת צוויי ארבעטער סאניטאָריאומס איינער אויפן הר הכרמל און דער צווייטער אין מצא לעבן ירושלים. די סאניטאָריאומס זענען געגרינדעט געוואָרן און ווערן אויפגעהאלטן דורך דער אָנשטריינגונג פון די פארבאנד פרויען קלובן שאפענדיק באדייטענדע סומען פאר סאניטאָריאומס יעדן יאָר. דער פארבאנד האָט אויך בשותפות מיט דער הסתדרות (די פאראייניקטע אידישע ארבעטער אָרגאניזאציע אין ארץ ישראל) געשאפן די „הסנה" פארזיכערונגס און מאָרטגעדזש געזעלשאפט וואָס אָפּערירט אין ארץ ישראל אויפן געביט פון פארזיכערונג און מאָרטגעדזש קרעדיט און אנטוויקעלט זיך צו ווערן א וויכטיקע אינסטיטוציע לטובת דער אידישער ארבעטער באוועגונג אין ארץ ישראל און לטובת דער גאנצער אידישער ארבעטער באפעלקערונג.

אין אלע ארבעטער אקציאָנען וואָס ווערן געפירט אין אמעריקא ווי ארבעטער סטרייקס, סאָציאלע געזעצגעבונג פאר ארבעטער, קאמף קעגן ארבעטסלאָזיקייט, דאָס אויסווירקן די געהעריקע געזעצן פאר ארבעטסלאָזיקייט פארזיכערונג און אלע אנדערע ארבעטער אקטיוויטעטן זעהט מען דעם פארבאנד אקטיוו באטייליקט. ער העלפט אלע אקטיוויטעטן אלס א אידישער ארבעטער קערפערשאפט וואָס באטראכט זיך אלס א טייל פון דער אידישער ארבעטער און סאָציאליסטישער באוועגונג אין אמעריקא און אין דער גאנצער וועלט.

דער פארבאנד שטרעבט צו ווערן דער אָרדן פון דער גאנצער פאמיליע, פארן מאן, פאר דער פרוי און פארן קינד. ער גרינדעט ראדיבער ספּעציעלע פרויען קלובן פאר דער נאציאָנאל פּראָגרעסיווער אידישער פרוי. די קלובן פירן דורך א פארצווייגטע אקטיוויטעט אויפן געביט פון בילדונג און דערציאונג און באטייליקן זיך אויפן אקטיווסטען אופן אין דער אויפהאלטונג פון די אידישע פאָלקס שולן און אין די אקטיוויטעטן לטובת דאָס ארבעטענדע ארץ ישראל און. אין אלע אנדערע אידיש געזעלשאפטלאכע און ארבעטער אקטיוויטעטן בכלל.

פארן קינד פון דעם חבר און פאר דער אידישער יוגענט בכלל איז לעצטענס געשאפן געוואָרן א פאראייניקטע פארבאנד פועלי ציון יוגנט אָרגאניזאציע וואו די אידישע יוגנט אין עלטער פון 12 ביז 20 יאָר קריגט א דערציאונג און בילדונג אין גייסט פון אידישע, נאציאָנאלע און ארבעטער אינטערעסן אין איינקלאנג מיט די פּרינציפּן פון דער סאָציאליסטישער און ארבעטער באוועגונג אין דער וועלט. די מיטגלידער פון דער יוגנט אָרגאניזאציע ווערן דערצויגן אין אזוי א גייסט אז זיי זאָלן זיין צוגעפאסט צו פירן דעם קאמף פאר דער אידישער נאציאָנאלער באפרייאונג און פאר דער באפרייאונג פון דער גאנצער מענטשהייט אויף פּרינציפּן פון סאָציאליזם.

אין די לעצטע יאָרן פון קריזיס האָט זיך באזונדערס ארויסגעוויזן די גרויסע באדייטונג און וויכטיקייט פון אזא קערפערשאפט ווי דער אידיש נאציאָנאלער ארבעטער פארבאנד. אין די צייטן פון פּראָספּעריטי האָבן פילע ארבעטער און פאָלקס מענטשן אינטערשעצט די באדייטונג פון אזא אָרדן. בענעפיטן האָט מען געזוכט אין גרויסע פארזיכערונגס געזעלשאפטן וואו די פארדינסטן ווערן צוטיילט צי הויך באצאָלטע בעאמטע, און אין די מערסטע פאלן ווערן די פּראָפיטן פארווענדעט קעגן ארבעטער אינטערעסן. די מענטשן דאָרט האָבען ניט קיין פארבינדונג און עס איז זיכער אויסגעשלאָסן די מעגלאכקייט צו קענען דורכפירן געמיינשאפטלאכע אקציעס פאר געמיינשאפטלאכע ציל.

(פאָרזעצונג אויף פּיידזש 6)

דער אידישער נאַציאָנאַלער ארבעטער פאַרבאַנד

זיינע אויפגאַבן און פאַרצווייגטע אקטיוויטעטן

פון ל. סיגאַל

דער אידיש נאַציאָנאַלער ארבעטער פאַרבאַנד אזוי שוין ניט קיין פּנים חדשות אויף דער אידישער גאַס אין אמעריקאַ. ער איז געגרינדעט געוואָרן אין 1912 און די גרינדער האָבן זיך געשטעלט אלס אויפגאַבע צו שאַפן א נייעם טיפּ אידישן ארבעטער אָרדן וואָס זאָל געבן זיינע מיטגלידער די בעסטע בענעפיטן פאַר די מינימאַלסטע צאָלונגען און זאָל זיך אויך באַטייליקן אין אַלע אידיש, קולטורעלע, נאַציאָנאַלע און ארבעטער טעטיקייטן.

פאַר דער גאַנצער צייט פון זיין עקזיסטענץ האָט ער שטענדיק געזוכט דורכצופירן זיין ארבעט אין די ריכטיגע ליניען וואָס ער האָט פאַרזיך אָנגעצייכנט ביי זיין גרינדונג, און די ברייטע אידישע מאַסן האָבן אין פאַרלויף פון די פילע יאָרן געהאַט א געלעגנהייט זיך צו באַקענען מיטן פאַרבאַנד סיי אלס ארדן וואָס זאָרגט פאַר דעם וואוילזיין פון זיינע מיטגלידער און סיי אלס אידיש, קולטורעלער, נאַציאָנאַלער ארבעטער קערפּערשאַפט.

ניט קוקענדיק אויף זיין ביז איצטיקער שוין ברייטער פּאָפּולאַריטעט איז אָפטמאָל נויטיק נאָכאַמאָל צו אונטערשטרייכן זיינע הויפּט צילן.

איבערגעענדיק דעם אידעאיישן אינהאַלט פון פאַרבאַנד אלס אידישער ארבעטער קערפּערשאַפט איז גענוג צו ציטירן פאָלגענדע פּונקטען פון דעם פאַרבאַנד'ס קאָנסטיטוציע:

„מיר אידישע ארבעטער, אנערקענענדיק די נויטווענדיקייט פון געגנזייטיקער הילף אין פאַל פון טויט, נויט און קראַנקהייט; באַגרייפענדיק אויך דאָס אומנאָרמאַלע לעבן פון אידישן פאָלק און די סאָציאַלע אומגערעכטיקייט פון דער היינטיקער געזעלשאַפט; געפינען מיר פאַר נויטיק צו אָרגאַניזירן זיך אין א קערפּערשאַפט וואָס האָט אלס איר צוועק די פאָלגענדע אויפגאַבן:

א) געבן לעבנס און קראַנקען פאַרזיכערונג, באַזירט אויף וויסענשאַפטלאַכע אויסרעכענונגען, פאַר אירע מיטגלידער.

ב) שטאַרקען דעם נאַציאָנאַלן און סאָציאַלן באַוואוסטזיין פון די אידישע מאַסן דורך דערציאונג און בילדונג. קעמפן געגן אסימילאַציע, אנטייל נעמען אין דער ווידער אויפבויאונג פון דעם אידישן פאָלק אין אַלע וועלט טיילן און העלפן אויפבויען א אידיש נאַציאָנאַלע היים אין ארץ ישראל אויף סאָציאַליסטישע יסודות.

ג) אנטייל נעמען אין דער ארבעטער באַוועגונג וואָס זוכט צו פאַרבעסערן די לאַגע פון ארבעטער קלאַס און ברייננגען א נייע און בעסרע סאָציאַלע אָרדענונג אויף דער וועלט.

אין די פּאַראַגראַפן האָבן די גרינדער פון פאַרבאַנד געזוכט פעסט צו שטעלן די הויפּט ריכטס ליניען פון פאַרבאַנד, אויך די פּראַקטישע צילן לטובת די מיטגלידער.

די גרינדער פון פאַרבאַנד האָבן שאַפענדיק די אָרגאַניזאַציע אוועק געשטעלט די בענעפיט צאָלונגען אויף א מאָדערנעם, זיכערן אופן, וויסענדיק די חסרונות פון דעם אלטען אָפּגעלעבטען סיסטעם וואָס פילע אָרדענס און בענעפיט אָרגאַניזאַציעס האָבען איינגעפירט, — 1) ווי די גלייכע צאָלונגען פון אַלע מיטגלידער; 2) דאָס קאָלעקטירן פון די מיטגלידער א געוויסע אָפּצאָלונג אין א צייט פון אן אומגליקס פאַל; 3) דאָס העבערן די צאָלונגען יעדע עטלאַכע יאָר און נאָך פאַרשידענע אנדערע ניט מאָדערנע און ניט וויסענשאַפטלאַכע סיסטעמען וואָס האָבן געפירט צום אונטערגאַנג פון פילע אָרדענס און בענעפיט אָרגאַניזאַציעס. די איינפירונגען האָט דער פאַרבאַנד געזוכט אויסצומיידן און ער האָט איינגעפירט א סיסטעם פון צאָלונגען און פון בענעפיטן וואָס איז מאָדערן און זיכער אין אַלע הינזיכטען. דאָס איז א סיסטעם וואָס איז געבויט אויף וויסענשאַפטלאַכע אויסגערעכנטע צאָלונגן לויט דער דערפאַרונג פון שטערבלאַכקייט אין די גרויסע פאַרזיכערונגס געזעלשאַפטן. א סיסטעם וואו יעדער מיטגליד צאָלט לויט זיין עלטער, יונגערע צאָלן וויניקער, עלטערע צאָלן מער, א סיסטעם אונטער וועלכער די צאָלונגען ווערען קיינמאָל ניט געהעכערט.

דער פאַרבאַנד אָפּערירט אונטער די געזעצן פון ניו יאָרק סטייט אינשורענס דעפּאַרטמענט און האָט א דערלויבעניש צו אָפּערירן אין פילע שטאַטן אין אמעריקאַ און קאַנאַדאַ. דעם פאַרבאַנד איז דערלויבט צו געבן זיינע מיטגלידער פּאַליסיס פון $100 ביז $5,000 פאַרן גאַנצן לעבן, פאַר 15 און 20 יאָר (פּיימענט לייף); 10, 15, 20 יאָר ענדאַוּמענט; „דאָבל אינדעמניטי" פאַרזיכערונג (דאָס אויסצאָלן טאָפּעלט די סומע אין פאַל פון אן עקסידענט). דער פאַרבאַנד גיט אויך זיינע מיטגלידער קראַנקען בענעפּיט 6, 10, 15 און 20 דאָלאַר א וואָך, געצאָלט 24 וואָכן אין יאָר. דער פאַרבאַנד האָט אויך פאַר זיינע מיטגלידער א הילפס פאָנד צו העלפן זיי אין צייט פון נויט און עלטער. ער האָט די בעסטע סאַניטאַריום פאַרבינדונגען פאַר די מיטגלידער און פאַר זייערע פאַמיליעס, אין די גרעסערע שטעט מעדיצינישע אָפּטיילונגען אין וועלכע עס שטעהן צום דינסט די בעסטע דאָקטוירים און ספּעציאַליסטן, פאַרבינדונגען מיט האָספּיטעלער וואָס דינען די מיטגלידער פאַר די מינימאַלסטע פּרייזן און אנדערע בענעפיטן וואָס זענען וויכטיק און נויטיק.

א חוץ די בעסטע בענעפיטן וואָס דער פאַרבאַנד גיט זיינע מיטגלידער גרינדעט ער אויך אין די מערסטע שטעט וואו ער האָט ברענטשעס און קלובן קאָאָפּעראַטיווע אינסטיטוציעס ווי זומער קעמפּס פאַר קינדער און דערוואַקסענע; קרעדיט יוניאָנס, שפּאָר און ליי קאַסעס און אנדערע אינסטיטוציעס וואָס שטעהן שטענדיק צום דינסט סיי גייסטיק און סיי מאַטעריעל דעם מיטגליד פון פאַרבאַנד און זיין פאַמיליע.

דער פאַרבאַנד האָט זיך געשטעלט באַדייטענדע קולטורעלע און געזעלשאַפטלאַכע אויפגאַבן גלייך ביי זיין גרינדונג און האָט זיי דערפילט אין א גרויסער מאָס פאַר דער צייט פון זיין עקזיסטענץ און אָנגעפירט א פאַרצווייגטע קולטורעלע און דערציערישע טעטיקייט. ביי זיין ערשטער קאָנווענשאָן האָט דער פאַרבאַנד פּראָקלאַמירט די גרינדונג פון מאָדערנע אידישע פאָלקס שולן. צוזאַמען מיט דער פּאַרטיי פּועלי ציון האָט ער געגרינדעט די ערשטע אידישע פאָלקס שול (דאַן נאַציאָנאַל ראַדיקאַלע שול) וואָס איז געווען די ערשטע אידישע שול פון דעם טיפּ איבער דער גאַנצער וועלט. דער פאַרבאַנד האָט שטענדיג געזוכט צו געבן אַן ענטפער די אידישע מאַסן אויף די אָנגעווייטיקטע דערציאונגס פּראָבלעמען פון דעם אידישן קינד דאָ אין לאַנד. אַלעס וואָס איז אידיש, נאַציאָנאַלע און מענטשלאַך פּראָגרעסיוו איז איינגעשלאָסען אין דעם פּראָגראַם פון למודים פון די אידישע פאָלקס שולן וואָס ווערן געלייטעט פון א צענטראַלן שול קאָמיטעט וואָס שטעהט אינטער דער אויפזיכט פון פאַרבאַנד און פון פּועלי ציון.

פאַר דערוואַקסענע פירט דער פאַרבאַנד אָן אן אינטענסיווע קולטורעלע אקטיוויטעט. ער גרינדעט כאָרן, אָרקעסטערס און דראַמאַטישע סעקציעס און שיקט די גרעסטע אידיש געלערנטע אויף לעקציע טורס. ער זוכט צו באַלייכטן פאַרשידענע געזעלשאַפטלאַכע און קולטורעלע פּראָבלעמען דורך געשריבענע לעקציעס וואָס ווערן סיסטעמאַטיש געשיקט צו זיינע ברענטשעס און קלובן.

איינע פון די הויפּט געזעלשאַפטלאַכע צילן וואָס דער פאַרבאַנד האָט זיך געשטעלט ביי זיין גרינדונג איז די אקטיווע מיטהילף אויפצובויען ארץ ישראל אלס א אידישע נאַציאָנאַלע היים אויף גערעכטע סאָציאַלע יסודות. דער פאַרבאַנד האָט דאַרום זיך סאָלידאַריש פאַר־

צו מײַנע חברים סאָציאַליסטען!

פון א. י. שיפּליאַקאָוו

פּרעזיצער פון געווערקשאַפטן קאַמפּיין פאַר די אָרגאַניזירטע אידישע אַרבעטער אין ארץ ישראל.

איך ווענדע זיך מיט די שורות צו די אידישע אַרבעטער און סאָ־ציאַליסטן וואָס זײַנען איבערצייגט, אַז עס איז דאָ אַ אידן־פּראַגע אויף דער וועלט, און די פראַגע איז ניט קיין אַבסטראַקטע, נאָר אַ לעבנס־פּראַגע, אַ בלוט־פּראַגע בפועל ממש, בלוט, וואָס גיסט זיך היינט פּונקט ווי זי האָט זיך געגאָסן מיט צוואַנציג און מיט הונדערט און מיט דריי הונדערט יאָר צוריק.

צו אײַך, גענאָסן און ברידער, וועלכע בלײַבן ניט גלײַכגילטיג לעזנדיג די טעגלאַכע נײַעס פון דער פרישער עפּידעמיע פון אַנטי־סעמיטיזם אין פּוילן, דײַטשלאַנד, רומעניען, אונגאַרן און אַנדערע לענדער; איר, וועלכע פילט דעם ווייטאָג און די באַליידיגונג פון אונ־זערע שוועסטער און ברידער אין גאָר דער וועלט — צו אײַך ווענד איך זיך מיט דעם רוף צו סאָלידאַריזירן זיך מיט די אידישע אַרבע־טער אין ארץ ישראל, וועלכע האָבן גענומען אויף זיך די טיטאַנישע אויפגאַבע אויפצוהויבן דעם אידישן פאָלק פון דעם פּאָליטישן שטויב און בלאָטע און קריגן פאַר אים פולע אָנערקענונג און גלײַכע רעכט מיט אַלע מענטשן־קינדער פון דער וועלט.

נאָך אַמאָל, איך רייד ניט צו קיין פאַרגליווערטע מוחות. איך רייד צו די טויזענטער פון אײַך, וועמעס נשמות עס רעאַגירן אויף די אָנפאַלן אין מעקסיקאָ און קיובאַ, אויף פּאָגראָמען אין בערלין, אין וואַרשע, אין ווילנע. איך וויל אײַך פרעגן, ווי פאַרענטפערט איר די פראַגע פאַר זיך אַליין? וואָס פאַר אַ האָפענונג שטייט פאַר אונזער פאָלק צו ווערן לײַטן צו גלײַך מיט אַלע פעלקער פון דער וועלט.

איך בעט אײַך ניט צו גריבלען זיך אין אַלע דיטאַלן פון דעם טעאָרעטישן ציוניזם. איך פאָדער פון אײַך ניט אַז איר זאָלט אויס־מעסטען די פעלדער פון פּאַלעסטינאַ און אויסגעפינען וויפיל ווייסטע לאַנד עס איז נאָך דאָ וואָס קען באַזעצט ווערן פאַר אידן. איך פאָדער פון אײַך צו העלפן שאַפן אַ פּאָליטישן פּנים. פאַר דעם צובייזלטן און צוקייזלטן קערפּער פון דעם אידישן פאָלק, כדי ער זאָל קענען ווענדן מיט דעם זעלבסטשטענדיגן פּנים צו דעם ביסל אינטערנאַציאָנאַלן יושר וואָס איז שוין דאָ אויף דער וועלט און פון אים פאָדערן גערעכ־טיגקייט.

שטעלט אײַך פאָר, אַז עס זאָל מיט אַמאָל אויסברעכן אַ כוואַליע פון האַס און אַטאַקעס געגן איטאַליענער אָדער פּאָליאַקן אויף דער וועלט. שטעלט אײַך פאָר, אַז טאָג נאָך טאָג דרוקן זיך טעלעגראַמען פון אָנפאַלן אויף האָלענדער אָדער פראַנצויזען אָדער מענטשן פון איר־גענד וועלכער עס איז אַנדער נאַציאָן אויף דער וועלט. ווי לאַנג וואָלט עס געדויערט ביז דער אָפיציעלער געשריי וואָלט זיך געלאָזט הערן פון רוים צי פון וואַרשע, פון אַמסטערדאַם צי פון פּאַריז. ניט נאָר אַ גע־שריי פון ווייטיק און פאַרצווייפלונג, נאָר אַ געשריי מיט אויטאָרי־טעט, אַ געשריי וואָס וואָלט געזאָגט „האַלט!“ „אונזערע וועט איר ניט פאַרפאָלגן, אונזערע זײַנען ניט קיין אידן!“

אודאי וואָלט מיר לײַבטער זײַן אויפן האַרצן ווען איך זאָל קענען באַ זיך פּועל'ן אַז איך האָב מיט דעם אַלעמען ניט צו טאָן, אַז איך דאַרף בלויז אַרבעטן פאַר דער באַפרייאונג פון אַרבעטער קלאַס. איך האָב אָט די צווייענדיגע אויפגאַבע אין מײַן לעבן פאַר זיך ניט אויס געקליבן. ביי מײַן געבורט האָט מיר די געשיכטע דערלאַנגט אַ מתנה אין ביידע הענט, ווען זי האָט מיך אידענטיפיצירט אַלס קינד פון דעם אידישן פאָלק און אַ מיטגליד פון דעם אַרבעטער קלאַס. איך האָב ניט קיין ברירה, איך קען ניט פאַרבלײַבן גלײַכגילטיג צו דער עקס־פּלואַטאַציע און מאַטערניש פון דעם אַרבעטער קלאַס, איך קען אויך ניט פאַרמאַכן די אויגן צו די בלוטצאַפּעניש פון מײַן פאָלק.

די עקאָנאָמישע לײַדן פון אונזערע ברידער אין די גלות לענדער דאַרפן מיר פאַרגרינגערן, דעם וואַקסענדן דור דאַרפן מיר פּרובירן אַרויסשלעפּן פון דעם זומפּ פון אַ נוצלאָזן און אומפּראָדוקטיוון לעבן, אָבער אַ סך ווייטגייענדיגער ווי די אַרבעט פון פאַרלינדערן די באַל־דיגע נויט, איז די אויפגאַבע צו באַזאָרגן דעם נאַציאָנאַלן תכלית פון אונזער פאָלק, צו שאַפן אײַן אָרט אויף דער וועלט פון וואַנען מען זאָל אונז קענען הערן, ווייניגסטענס ווי מען הערט די עסטאָניער, די ליטווינער און בולגאַרן.

אַזאַ אָרט שאַפן פאַר אונז די חלוצים. ניט מיט קריגס־געווער און ניט מיט שאַלן פון מיליטערישע טרומפּייטן, נאָר מיט גראָבאײַזנס און טראַקטאָרס און מיט דעם נאַטירלאַכן פריידענס־ליד פון אַרבעט. אויב עס זײַנען דאָ נאָר דרײַסיק טויזענט חלוצים און ניט דריי הונ־דערט טויזענט, איז עס ניט דערפאַר, ווייל עס פעלן יונגע לײַט אין די גלות לענדער מיט אינדיווידועלן און נאַציאָנאַלן לעבענסלוסט אָנ־צושליסן זיך אין זייער ריי ען. עס איז אויך ניט די שולד פון ווייסע פּאַפּירן און שוואַרצע פּאָליטישע כוחות אין די מלוכות פון דער וועלט. די שולד ליגט אין אונזער צוקראַכנקייט. צוויי טויזענט יאָר פון נאַציאָנאַלן טרעמפּ־לעבן, האָבן אונז אַזוי צוגעוואוינט צו דער שרעקלאַכער לאַגע, אַז אַ גרויסע צאָל פון אונז געפינט זיך גאַנץ באַק־וועם אין איר. נאָך ערגער, אַ סך פון אונז יהסנ'ען זיך גאָר מיט אונ־זער היימלאָזיגקייט, מיט אונזער שפּל'דיגן עקאָנאָמישן לעבן און מיט אונזער פּאָליטישער אומקזיסטענץ.

ניט צו זיי רייד איך, איך רייד צו די ענערגישע, צו די פייער־דיגע, צו די וואָס פאַרשטייען די טראַגעדיע פון דעם אידישן פאָלק און פאַרשטייען אויך אַז מיר קענען אונזער אונגליק לייזן אַזוי ווי פּאָליאַקן און עסטאָניער און טשעכאָסלאָוואַקן האָבן געלייזט זייערע נאַציאָנאַלע פּראָבלעמען.

א היים! אן אַרבעטענדע זעלבסטשטענדיגע היים. מעג זי זײַן ווי קליין. אַ היים געבויט לויט דעם לעצטן מאָדעל פון די בעסטע אַרכיטעקטן, מאַרקס און ענגעלס. אַ באַשיידענע היים אָן נאַרישן שטאָלץ, אַ היים, טראָץ אַלע שוועריגקייטן פון בויען זי. מיר וואָלטן קומען צו פאַרשטענדיגונג מיט אונזערע שכנים. הלואי וואָלטן מיר נאָר קומען צו אַ פאַרשטענדיגונג מיט אונזערע אייגענע.

פּונקט ווי די אידישע חלוצים קענען ניט טריקענען די זומפּן און דערביי ניט שאַפן בעסערע פיזישע באַדינגונגען פאַר דעם געזונט פון די אַראַבער, פּונקט אַזוי קענען זיי ניט אָנפירן אַ קולטורעלן לעבן וואָס זאָל זיך ניט אָפּרופן אויף זייערע אַראַבישע שכנים. ניט אימער וועט געלינגען די עפענדים אָנצורייצן און אויפצוהויבן געגן אידן, אָט די וועמען זיי האָבן געטראָטן מיט די פיס הונדערטער יאָרן נאָכ־אַנאַנד.

איך גלויב ווייניג וואָס אין דער פראַזע פון די „מיסיע“ פון דעם פאָלק און יענעם פאָלק. איך גלויב אָבער יאָ אין דער מיסיע פון דעם אַרבעטער קלאַס. ניט פון אַ מעטאַפיזישן נאָר פון אַ ריין וויסענשאַפט־לאַכן שטאַנדפּונקט. עס איז די מיסיע פון דעם אַרבעטער קלאַס צו ברענגען געזעלשאַפטלאַכע גערעכטיגקייט אויף דער וועלט. עס איז די מיסיע פון דעם אידישן אַרבעטער קלאַס אויסצולייזן דעם אידישן פאָלק פון גלות, פון רדיפות, פון בלוט פאַרלוסט וואָס רערגרייכט שוין ביז אַנימיע.

אויף ברידער! אויף חברים, גענאָסן! מיט פאַראייניגטע כוחות פון אונזערע מיליאָנען צווייטע און צושפּרייטע, באַוואוסטזיניג, לע־בענסלוסטיג און קאַמפּסלוסטיג, לאָמיר שאַפן אַ פּנים צו אונזער צו־קייזלטן און צובייזלטן פּאָליטישן קערפּער.

„עס איז איצט די צייט“

פון מאיר בראון

(גענעראל סעקרעטאר פועלי ציון־צעירי ציון)

צוויי פארטייען האָבען זיך איצט פאראייניגט, פועלי ציון און צעירי ציון! די פאראייניגטע פארטיי פון אמעריקא באטראכט ניט איר פאראייניגונג אלס אן איזאָלירטער פאל, נאָר אלס א רעזולטאט פון אנטוויקלונג פון געדאנקען־גאנג פון ארבעטער ציוניזם.

עס איז די קאָנסאָלידירונג פון כחות, וועלכע זיינען אידעאָלאָגיש און אָרגאניזאטאָריש פארבונדען מיטן בויענדען און ארבעטענדען ארץ ישראל, עס איז דער אויסדרוק פון דער גרויסער ראָלע וואָס דער ארבעטער פליגעל אין ציוניזם האָט אויף זיך גענומען.

די פאראייניגטע פארטיי האָט באנייט און אָבגעפרישט די ציוניסטיש־סאָציאליסטישע באוועגונג, וואָס האָט א פערטעל יאָרהונדערט געווידקט אין אמעריקא און געשאפען דאָ וויכטיגע קולטורעלע און סאָציאלע ווערטן און פאָזיציעס.

די פאראייניגונג האָט געגעבען אויסדרוק צו דער פארבאָרגענער ענערגי וואָס איז דאָ אין ארבעטער ציוניזם, און וואָס אנטפלעקט זיך איצט אין נייע מעשים און נייעם איינפלוס.

איין לייט מאָטיוו באווירקט די פירער פון דער פארטיי: בויען און פארטיפען אונזער באוועגונג דאָ אין אמעריקא פאר אונזערע אידעען און צילען.

דאָס אידישע אמעריקא לעבט דורך איבערגאנגס־מאָמענטען און איבערשאצונג פון אייגענע ווערטען קומט פאָר, אלץ שארפער ווערט די נויט און אלץ ברענענדער דער וואונש נאָך א לעבען פון שאפען און דערפילען דעם באָדן אונטער די פיס.

די פראגע פון דעקלאסירונג, די טראגעדיע פון אונטערגאנג, פרישט אָפּ דעם אינטערעס פאר א לעבען פון שאפענדער ארבעט סאי דאָ, סאי אין ארץ ישראל. פיל קאָן דאָ ווירקען אונזער ארבעטער ציוניזם, וואָס שרעקט זיך ניט פארן וואָרט סאָציאליזם, וואָס גלויבט אז אין סאָציאליזם ליגט די אויסלייזונג פון א ליידענדער וועלט, וואָס ווירקט דורך זיין ארבעט פארן אויפבוי, פון א פרייען אידישען ארבעטער לעבען אין ארץ ישראל.

די פאראייניגטע פארטיי איז פאראינטערעסירט אין היגע אידיש־עקאָנאָמישע און קולטורעלע פּראָבלעמען, עס איז דאָ בא איר א ווילן צו שאפען, צו ווירקען און זיך אויסלעבין קולטורעל, זי זוכט כחות פאר זיך, ארום זיך צו גרופירען.

דער אסימילאטאָרישער ראדיקאליזם פארלירט אלץ מער און מער זיין איינפלוס אויף די מאסען ארבעטער און איבערהויפט דער אידישער יוגענט, די לעצטע איז אידישער, ראדיקאלער, קאמפּסלוסטיגער, נאָהענטער צו אונזערע אידעען, צום חלוציזם, צום ארבעטענדען ארץ ישראל.

די יוגענט האָט דערשפירט דעם נייעם גייסט, זי ווערט פארכאפּט פון דאָס שאפענדע אין ארץ ישראל, וואָס אנטפלעקט זיך פאר אונזערע אויגען. די פאראייניגטע פארטיי בויט א יוגענט באוועגונג מיט א אינהאלט, מיט גלויבען, מיט אינטערעס. אין דער היינטיגער צייט פון ברודער קריג, רייסערייען, שפאלטונגען, האָט די פאראייניגונג אָפּגעפרישט, סטימולירט, גערייניגט און באפעסטיגט די רייען.

עס איז איצט די צייט פון בויען, דערפאר רופט די פארטיי אירע פריינט! שליסט אייך אָן, פאראייניגט אייך, און זאָל גרעסער און טיפער ווערען אונזער איינפלוס אין היגען לעבען. עס איז איצט די צייט!

א קאָמוניסטישע שטים איבער׳ן ציוניזם

אין פארבאנד פון די ארץ ישראל׳דיקע סטודענטן אין לאָנדאָן האָט דער אינדישער קאָמוניסט סאקלאטוואלא, וועלכער איז פריער געווען דער איינציגער קאָמוניסטישער דעפּוטאט אין ענגלישען פארלאמענט, געהאלטען א רעפעראט איבער ענגלאנד, ציוניזם און די אראבער. צווישען אנדערעס האָט ער געזאָגט:

דער ציוניזם איז א פאקט, מיט וועלכען מען מוז זיך רעכענען. יאָ, ער איז אן אינטערנאציאָנאלע פראגע, וועלכע האָט א השפעה אויף דעם לעבענס־גאנג פון דער גאנצער וועלט.

סאקלאטוואלא איז מיט דער מיינונג, אז ענגלאנד האָט אויסגענוצט די אידישע סענטימענטען פאר ארץ ישראל, פונקט ווי די נאציאָנאלע און רעליגיעזע געפילן פון די אראבער אין לאנד. דער רעדנער גופא האָט נישט קיין פארשטענדניש פאר רעליגיעזע און געשיכטליכע סענטימענטען. דער פאקט וואָס די אידישע אָבות האָבען צוויי טויזענט יאָר געלעבט אין ארץ ישראל איז נישט גענוג, כדי צו באגרינדען דאָס רעכט פון די אידען אויף דעם לאנד, ווייל דאָס רעכט, וואָס ווערט געגעבען א פאָלק אויפ׳ן פאפּיר און ווערט נישט באגלייט פון מעשים, האָט נישט קיין שום ווערט. דער רעפערענט סימפּאטיזירט מיט דער אידישער איינוואנדערונג קיין ארץ ישראל. ער טוט דאָס אָבער אלס מאטעריאליסט. די אראבער זיינען אָפּגעשטאנען און האָבין נישט קיין דערפארונג.

דאָס לאנד, וואָס נעמט ארום ווייניגער ווי א מיליאָן איינוואוינער, קאָן דערנערען פיר מיליאָנען. די אידען ברענגען אריין אין לאנד געזונטהייט, פאָרטשריט און ליכט. „מיר, קאָמוניסטען, — האָט געזאָגט דער רעפערענט, — זיינען נישט געגען דער אידישער איינוואנדערונג. מיר זיינען אפילו נישט געגען די יעניגע, וועלכע זאָגען: „איך קלער וועגען דער געשיכטע פון מיינע אבות און וויל קומען אין דעם לאנד, אין וועלכען זיי האָבען געלעבט“. די דאָזיגע ראָמאנטישע ארגומענטען זיינען פּריוואטע ענינים פון יעדען יחיד און מען דארף זיי נישט געבען קיין פלאץ אין געזעלשאפטליכען לעבען.

„אויב איר קומט קיין ארץ ישראל, טאָ באדינט אייך מיט אנדערע מיטלען, אָבער קודש כל שטיצט אייך נישט אויף די ענגלענדער, וועלכע האָבען אייך נעכטען געשטיצט און היינט באשיצען זיי דעם מוסולמענישען קאָנגרעס מיט דער הילף פון שאווקאט אלי און פון דעם מופטי“.

די אראבער אין ארץ ישראל זיינען אידען, וועלכע געענדערט זייער רעליגע. וואָלטען מיר געקאָנט אנאליזירען דאָס בלוט פון די אראבער אין ארץ ישראל, וואָלט זיך ארויסגעוויזען, אז זיי זיינען אידען, וועלכע זייענן געצוואונגען געוואָרען אָנצונעמען א פרעמדע אמונה.

אז מען פארגלייכט די ארץ ישראל׳דיגע אראבער מיט די מוסולמענער פון די אנדערע לענדער, זעהט מען תיכף, אז די אראבער פון ארץ ישראל שטעלען מיט זיך פאָר א גאנץ אנדער פאָלק ווי די מחמד׳אנער אין די אנדערע לענדער.

„מיר וועלען אייך אונטערשטיצען, נישט דערפאר, ווייל איר זאָגט, אז איר זענט סאָציאליסטען, נאָר דערפאר ווייל איר עמיגרירט אין דעם לאנד, געשטיצט אויף דעם מענטשליכן רעכט און ווייל איר ברענגט א ברכה דעם לאנד און זיינע איינוואוינער. און דאָס דאָזיגע רעכט איז בעסער ווי פאפּיר, וואָס באלפור האָט געשריבען, אָדער ווי דאָס רעליגיעזע רעכט“.

צו די אראבער האָט ער אזוי געזאָגט:

„געהט נישט אין די וועגען פון שאווקאט אלי, ווייל ער איז אן אינסטרומענט אין די הענט פון ענגלאנד. „אוועק פון דאנען!“ מוזט איר זאָגען צו אייערע פידער. נאָר צוזאמען מיט די אידען וועט איר ברענגען פּראָגרעס און גליק פאר פאלעסטינע פאר דער גאנצער מענטשהייט“.

אזוי האָט גערעדט א קאָמוניסט — פארשטעהט זיך, ניט קיין אידישער.

דער געווערקשאַפטען קאמפּיין

דער נאַציאָנאַלער ארבעטער קאָמיטעט, פאַר די אידישע ארבעטער אין ארץ ישראל, רופט דאָס יאָר פּונקט ווי די לעצטע עטליבע יאָר, יעדען אידישען ארבעטער, יעדען פאָלקס־מענטשען וועלכער ווייסט ווי אַפּ צושאצען די גרויסע ארבעט וועלכע ווערט געטאָן פון די אידישע ארבעטער אין ארץ ישראל, סאי אויף דעם געביט פון אויפלעבען דאָס לאנד, וועלכעס איז צוויי טויזענט יאָר געוועזען וויסט און געוואָרען א נעסט פון מאלעריא, ניט קולטואווידט, ווי אויך די ארבעט אויף דעם סאָציאליסטישען געביט.

די בויאונג פון דעם אידישען היים־לאנד וועלכע ווערט געבויעט פון אונזערע חברים איז אויף די יסודות פון יושר און סאָציאלער גערעכטיגקייט.

דעם קאמף וואָס אונזערע חברים פירען יעצט אָן אויף אלע פראָנטען, דארף און מוז אונטערגעשטיצט ווערען פון יעדען רעכט דענקענדען מענטשען. דער איינציגער וועג אויף וועלכען מיר, בא אונז אין שטאָט קענען העלפען אין דער ארבעט, איז זיך אָנצושליסען און ווערען אקטיוו אין דעם געווערקשאפטען קאמפּיין, וועלכער וועט אויך היינטיגס יאָר זיך אָנהויבען מיט דער פייערונג פון דעם דריטן סדר, לכבוד אונזערע חברים אין ארץ ישראל.

דער דריטער סדר

דער יערליכער צוזאמענקונפט פון אלע נאציאָנאל־סאָציאליסטישע עלעמענטען בא אונז אין שטאָט, איז די פייערונג פון דעם דריטען סדר. מען קען מיט רעכט זאָגען, אז דער אָוענט פארשאפט באמת א גייסטיגען פארגעניגען, א התרוממת הנפש צו די אלע אָנוועזענדע; עס ווערט געשאפען בא דעם דריטען סדר א הייליגער בונד מיט אונזערע חברים בדעה אין ארץ ישראל, וועלכע שטעהן אויף זייערע פּאָזיציעס יערען טאָג אין יאָר; ווערען שטארקער פון טאָג צו טאָג אין זייער גלויבען און קוראזש, דורך צו פירען דעם אָנגעצייכענטען פּראָגראם פון אויפבויען א אידיש לאנד פאר דעם גאנצען אידישען פאָלק. די פייערונג פון דעם דריטן סדר היינטיגס יאָר, וואו דער קאמפּיין קומט פאָר אין א צייט ווען די עקאָנאָמישע לאגע איז א שווערע, דארום ליגט אויף אונז נאָך א גרעסערער חוב זיך אריין צו ווארפען אין דער ארבעט און אלע צוזאמען פייערען דעם דריטען סדר.

דער בלומען טאָג

שוין פאר די לעצטע צוויי צענדליג יאָר, פירען מיר דורך דעם ערשטען מאי א בלומען טאָג און א הויז צו הויז זאמלונג פאר דעם „פּאלעסטינער ארבעטער פאָנד“.

דער היי־יאָריגער בלומען טאָג, וועלכער איז פארבונדען מיט דעם געווערקשאפטען קאמפּיין מוז דורכגעפירט ווערען אויף א גרויסען מאסשטאב — גרעסער ווי אין אלע פריערדיגע יאָרען, ווייל עס מוז געשאפען ווערען דעם טאָג א באדייטענדע סומע, כדי דער קאמפּיין זאָל זיין דער דערפאָלג וועלכער עס מוז זיין, דער דערפאָלג וועלכער ער דארף זיין.

דער היינטיגס יאָריגער בלומען טאָג וועט פאָרקומען זונטאג דעם ערשטען מאי, אָבער כדי צו האָבען דעם דערפאָלג, וועלכען מיר האָבען זיך אָנגעצייכענט, איז נאָך מעגליך ווען מיר וועלען דעם טאָג האָבען גענוג מענטשען ארויס צו געהן און מאָנען דעם חוב פאר אונזער אויפבוי ארבעט אין ארץ ישראל.

מיט מוטה און קוראזש—צו דער ארבעט

באגריסונגס וואָרט פון א. העמלין

נאַציאָנאלער סעקרעטאר פון געווערקשאפטן קאמפּיין

א הארציגען גרוס און חבר׳שע באגריסונג צו אונזערע פּראָווידענסער חברים און פריינט לכבוד דער ארויסגאבע פון דער יערליכער פּסח בלאט און דעם אָנפאנג פון געווערקשאפטען קאמפּיין פאר דאָס ארבייטענדע ארץ ישראל.

מיט א געפיל פון שטאָלץ און חברשער אנערקענונג באָבאכטען מיר אייער ענערגישע ארבעט, וועלכע ווערט שטאדקער און ערפאָלגרייכער פון יאָר צו יאָר. אן אמת הארציגער בונד איז באשאפען געוואָרען צווישען אונזערע חברים און פריינט פון ראָוד איילאנד מיט די טויזענטער און טויזענטער אידישע ארבייטער און פּיאָנערן וועלכע בויען דעם סאָציאליסטישען שטאט אין דעם אלט־נייעם לאנד, און אָט דער צוזאמענבונד גיט מוט און קוראזש יאָר־איין — יאָר־אויס אָנגעהן מיט דער ארבעט און דערגרייכען באדייטענדע רעזולטאטען.

און ווירקלאך, דער פּראָגרעס פון אונזער ארבעט אין ארץ ישראל מוז געבען אויסער געוויינליכען מוט צו אלע אונזערע חברים אין אמעריקא, סיי די וואָס שטעהן אין צענטער, און סיי די וואָס זענען צושפּרייט איבערן לאנד. דאָס ליכט פון ארבעטענדען ארץ ישראל דערגרייכט די טיפסטע ווינקעלאך פון דער אידישער וועלט. דער פאָרשריט וואָס איז רער גרייכט געוואָרען אויף אלע געביטען פון עקאָנאָמישען אויפבוי, פון קאָאָפּעראטיווען צוזאמענלעבען, פון גייסטיגער דערהויבונג, מאכט יערען איינעם פון אונז צו פילן, אז מיר ארבעטען ניט אומזיסט, און אז מיט יעדען יאָר וואָס געהט פאָריבער לייגען מיר אוועק א נייעם ציגעל צו דער געביידע פון אונזער ארבעטענדער היימלאנד, וועלכע וועט פארבלייבען אלס אייביגער מאָנומענט פאר די קומענדע דורות פון אונזער פאָלק און פאר דער גאנצער מענשהייט.

שיקען מיר דערפאר אונזער חברשע גרוסען צו אלע טוער פון אונזער קאמפּיין אין פּראָווידענס און צו אלע די וועלכע דארפען ארויס געהן צו דער ארבעט. אונזער ערשטער וואָרט צו אייך, חברים, איז מוט, **קוראזש און עקשנות**, מיט דעם גייסט ארבעט די הסתדרות. מיט דעם גייסט זאָלען אויך איר ארבעטען איר פארבינדעטע אין אמעריקא. ניט ווי דערשלאָגענע און אָפּהענדיגע, נאָר מוטיג און מיט אויפגעהויבענע קעפּ דארפען מיר איצט ארויס צו דער ארבעט. עס איז ניט דצקה וואָס מיר זאמלען, נאָר א גרויסע קאָנסטרוקטיווע טאט פאר דער געזונט מאכונג פון אונזער פאָלק און פארן ארבעטער קלאס. ניט קיין צייטווייליגע פילאנטראָפּיע שאפען מיר, נאָר אייביגע ווערטען וועלכע וועלען פארשאפען אונזער פאָלק א בכבוד׳יגען פּלאץ צווישען די נאציעס פון דער וועלט.

אָט מיט דעם גייסט, חברים, גייט ארויס צו דער ארבעט. זאמעלט מענשען און זאמעלט געלט, וועקט און ערמוטיגט די אידישע מאסען. נעהמט זיי ארויס אויף א מאָמענט פון זייער גלייכגילטיקייט און יאוש, און דורך דעם געווערקשאפטען קאמפּיין זאָגט זיי אָן, אז עס קומט אָן א בעסרער טאָג פאר אונזער פאָלק און פאר דעם אידישען ארבעטער, און יעדערער האָט די זכיה צו מיטגעהן אָט אין דעם מארטש פאָראוים, צולייגען זיין האנט, און דערנעהענטערען דעם טאָג פון ליכט און זעלבסט באפרייאונג.

דארום רופען מיר די אלע, וועלכע קענען העלפען אין דער ארבעט, שליסט זיך אָן אלס וואָלונטירען און העלפט אין דער גרויסער, הייליגער ארבעט, וועלכע איז א חוב פאר יעדען רעכט דענקענדען אידען. לאָמיר אלע צוזאמען מאכען דעם קאמפּיין היינטיגס יאָר פאר דעם דערפאָלג וועלכער ער האָט זיך פארדינט.

אלטער בוימאן.